

Dr Ted Hildebrandt, Przysłowie par 1,

Przysłów 26:4-5

© 2024 Ted Hildebrandt

sprzeczności w Księdze Przysłów 26, 4 i 5 . Sesja pierwsza: odpowiadać czy nie odpowiadać głupcowi, oto jest pytanie.

Witamy dzisiaj w prezentacji biblijnego e-learningu na temat par Przysłów i Przysłów 26 w porównaniu z czterema i pięcioma cytatami sprzecznymi, odpowiadać lub nie odpowiadać głupcowi. Dlatego dzisiaj będziemy mówić o parach przysłów i zagłębimy się w szczegóły podczas prezentacji na temat Przysłów. Zajmij się tą sprawą tutaj.

Pytania, którymi się zajmiemy, to: Przysłowia z rozdziałów od 10 do 29 są po prostu oddzielnymi fragmentami Przysłów połączonymi w przypadkowy sposób? A może istnieje jakiś zauważalny i znaczący porządek redakcyjny Przysłów w tych zdaniach Przysłów, jak nazywa się je w rozdziałach od 10 do 29? Czy jest zamówienie? A jeśli istnieje porządek, jak to uporządkowanie funkcjonuje? Innymi słowy, co go wywołuje? Jak możemy to odkryć i inne rzeczy? A co kryje się za tym, że redaktorzy, po co umieszczali takie a takie przysłowie obok drugiego przysłowia? Jakie są hermeneutyczne korzyści z obserwacji tego międzyprzysłowiowego powiązania kontekstowego? Innymi słowy, powiązania między zdaniami. Jaka jest z tego korzyść interpretacyjna lub hermeneutyczna? Czy Przysłowie to tylko nudne, banalne frazesy odzwierciedlające czarno-białą zasadę odpłaty za czyn i konsekwencje, która potwierdza status quo lub tradycję? Contra, Job i Kaznodziei, które są znacznie bardziej wyrafinowane, cytują literaturę mądrościową, jeśli nadal używasz tego terminu.

Zatem przyjrzymy się temu na przykład w 12. rozdziale Księgi Przysłów, właśnie przeczytałeś, że rozdział 12:21 Księgi Przysłów ukazuje tego rodzaju proste rzeczy. Rozdział Przysłów 12:21 mówi, że sprawiedliwego nie spotyka żadna krzywda, lecz bezbożni mają dość kłopotów. Masz więc charakter sprawiedliwy i żadna krzywda nie dosięga sprawiedliwego.

Zatem masz sprawiedliwość, a potem masz konsekwencje. Macie bezbożnych, ale bezbożni mają mnóstwo kłopotów. Nazywa się to zasadą odpłaty.

Wiele osób postrzega to jako bardzo banalny i prosty, czarno-biały świat, odzwierciedlający czarno-biały świat. Teraz będziemy podkreślać kontekst tych dwóch przysłowiowych zdań i ustawiać je jeden obok drugiego oraz sposób, w jaki łączą się ze sobą. I czy rzeczywiście łączą się ze sobą, czy jest to tylko przypadkowa mieszanka.

Ale kontekst jest ważny. Kiedy zaczynasz studiować znaczenie słów, kontekst określa znaczenie. Posłużę się na przykład angielskim przykładem, słowem trunk.

Co oznacza słowo bagażnik? Cóż, kontekst determinuje znaczenie. Więc jeśli powiem bagażnik, co przychodzi ci na myśl? Cóż, wielu z nas na myśl przychodzi pień drzewa. Ale dla innych, którzy podróżują teraz lub próbują podróżować, podróżuje się z bagażnikiem.

Niektórzy ludzie jadą samochodem i mają bagażnik samochodowy. Pień samochodu bardzo różni się od pnia drzewa. I tak widzisz, że gdy tylko umieścisz obok słowo, nagle słowo pień nabiera różnych niuansów, różnych znaczeń.

Pień ciała. A potem masz trąbę słonia. Bardzo różne.

Linia kolejowa, nazywają to magistralą, magistralą linii kolejowej. Nawet teraz, w cyfrowym świecie, mamy linię miejską, która jest dużą linią i nazywa się ją linią miejską.

A zatem, jakie jest znaczenie pnia, mówisz, to pień. To naprawdę zależy od kontekstu i towarzyszących mu słów, czy jest to pień samochodu, pień drzewa, pień ciała, pień słonia, czy cokolwiek innego. Gatunki, gatunki literackie lub rodzaje literatury również wpływają na sposób interpretacji rzeczy.

Załóżmy na przykład, że podnosisz gazetę. Czy ktoś pamięta co to jest? Gazeta? W każdym razie mieli kiedyś takie rzeczy, zwane gazetami, które ludzie kupowali. Na pierwszej stronie znajdowały się określone rodzaje zdjęć, a także pewne rodzaje historii trafiały na pierwszą stronę.

Biorąc więc do ręki gazetę, spodziewasz się, że na pierwszej stronie znajdzie się określony rodzaj historii. Z drugiej strony, gdy wchodzisz do gazety, masz stronę redakcyjną, stronę redakcyjną, na której ludzie wyrażają swoje opinie na każdy temat. Zatem wiadomo, że może nawet nie zrobić tego sama gazeta, ale może to być artykuł redakcyjny nadchodzący z zewnątrz, w którym ktoś po prostu przechwala się na temat swojej opinii, dobrej lub złej.

Masz stronę z kreskówkami. Zatem, kiedy sięgniesz po stronę z kreskówkami, nie spodziewasz się, że dostaniesz to samo, co na pierwszej stronie, stronie z kreskówkami. Istnieją również ogłoszenia drobne.

Patrzysz wstecz i próbujesz kupić nowy samochód; próbujesz kupić coś nowego do swojego domu. I tak, przeglądasz ogłoszenia drobne, albo próbujesz kogoś zatrudnić, przeglądasz ogłoszenia drobne na odwrocie gazety. Zwróć uwagę, że strona główna różni się od tylnej strony z ogłoszeniami.

A potem inne rzeczy, takie jak nekrologi. Patrzysz na nekrologi i czego się spodziewasz? Cóż, powie ci, kto w okolicy zmarł, poda historię i tło ich życia oraz to, co zrobili, a także ewentualnie ich zdjęcie. Zatem nekrologi bardzo różnią się od artykułów na pierwszych stronach gazet, różnią się od artykułów redakcyjnych, różnią się od kreskówek, różnią się od ogłoszeń drobnych.

I tak, to wszystko w gazecie zajęłoby inne miejsce, inną rolę, inną kolejność w tej gazecie. Na przykład filmy dokumentalne bardzo różnią się od opowiadań fikcyjnych. I tak, jeśli oglądasz film czy coś, moja żona i ja siadamy, żeby obejrzeć film, który jest fikcyjny, spodziewamy się jednego rodzaju rzeczy.

Na przykład science fiction różni się nieco od zwykłej fikcyjnej historii. To coś zupełnie innego niż oglądanie filmu dokumentalnego. Zatem rodzaj literatury, którą oglądasz lub której słuchasz, wpływa na to, czego oczekujesz.

Zobaczmy więc, czego oczekujemy od przysłówia? Jak przysłowie, fakt, że jest przysłowiem, wpływa na jego znaczenie i na przykład na jego prawdziwość? Gatunek ten odnosi się także do Biblii. Wiemy więc, że w kontekście narracji historycznej usłyszycie historie o Abrahamie, Izaaku, Jakubie i Józefie, Ezawie, Mojżeszu i Aaronie i tym podobne, Jozuem i różnych rzeczach, Samuelu i Dawid i różni królowie, Ezechiasz i Jojakim, czy ktokolwiek inny. Zatem w narracjach historycznych mamy narrację historyczną, która mówi nam o poszczególnych osobach, gdzie mieszkały i co robiły.

I tak mamy fabułę, początek i koniec historii, środek lub punkt kulminacyjny opowieści, po czym historie mają dalszy ciąg, coś w rodzaju narracji historycznej. To różni się od wypowiedzi proroczej, kiedy prorok przychodzi i mówi, po prostu, pokutujcie, no wiecie, pokutujcie, pokutujcie. Dlatego prorocze narracje są różne.

Mówią, tak mówi Pan, podczas gdy narracje historyczne powiedzą wam, że Dawid robił te wszystkie rzeczy, które czasami były naprawdę paskudne, a wy mówicie: jak Dawid naprawdę to zrobił? I jak to rozumiesz? Trzeba interpretować narracje historyczne w określony sposób. W prorokach masz, tak mówi Pan, a następnie mężczyzna lub kobieta wypowiada proroctwo od Boga. Dobra.

A potem obserwujesz reakcję ludzi, reakcję publiczności na prorocze przesłanie. Zwykle ich biją, wrzucają do więzienia, szamba lub czegoś w tym rodzaju. I tak prorocy przeżyli dość trudne chwile, ale potem słyszy się niektóre historie proroków, tego ludu Bożego, który głosił słowo Boże tamtejszej wspólnoty.

Psalmy bardzo różnią się od proroków i narracji historycznej, mimo że w obu gatunkach są elementy psalmiczne, ale w psalmach i przypowieściach podobne jest królestwo niebieskie i wiesz, wtedy dostaniesz historię o, nie wiem, o siewcy, który wychodzi siał, a niektórzy upadną na drogę, a inni wpadną w skały, a niektórzy rzeczywiście produkują dobre rzeczy. I tak przypowieści o królestwie niebieskim są

podobne do po angielsku, mówiliśmy pewnego razu, gdy czytam historię moim wnuczkom lub wnukom, a wy powiedzielibyście pewnego razu, gdy tylko Mówisz kiedyś, wywołuje to rodzaj oczekiwań co do rodzaju historii, którą otrzymasz. Zatem królestwo niebieskie jest jak przypowieści. Literatura apokaliptyczna jest jak Objawienie i Daniel, Ezechiel i tym podobne.

A prorok widzi coś, widzi coś w przyszłości i widzi coś, co jest istotne dla ich czasów. Zatem spodziewacie się pewnych typów rzeczy i pewnego rodzaju rzeczy, nawet w kategoriach współczesnych, w kontekście obecnej apokalipsy i spodziewacie się pewnego rodzaju końca świata i polaryzacji dobra i zła oraz tych niebiańskich scen i ziemskich konsekwencji. W Psalmach znajdziesz lamenty, Psalmy pochwalne i Psalmy wznoszenia się.

Zatem nawet w obrębie gatunku Psalmów znajdują się lamenty, pochwały, Psalmy wznoszenia się i różne rodzaje Psalmów, przekleństwa i tym podobne rzeczy. W Przysłowiach znajdziesz Przysłowia. Dobra.

Musimy więc przyjrzeć się, jak działają Przysłowia. Przysłowia są w zasadzie zjawiskiem międzynarodowym. Występują w prawie każdym, każdym języku na całym świecie.

A zatem, Przysłowie, jak przysłowie funkcjonuje w swojej kulturze i w swojej literaturze, w zależności od gatunku literackiego? Forma i znaczenie są ze sobą powiązane. Forma i znaczenie są ze sobą powiązane. Zatem forma literacka będzie kształtować rodzaj przekazywanych treści i sposób ich komunikowania.

Dobra. Więc chcemy tylko to powiedzieć. Teraz gatunek ma znaczenie.

Weźmy na przykład historyczne. Słowo szarańcza. Dobra.

Tak więc w Biblii słyszysz słowo szarańcza. Jeśli uczestniczysz w narracji historycznej i nagle pojawia się szarańcza, oznacza to, że była to plaga w Egipcie. A więc, Boże, co widzisz? Szarańcza nadchodzi, roi się od ziemi egipskiej i pożera całą żywność.

Pokazuje, że objawia potężną rękę Boga, który wyprowadza swój lud z niewoli, wybawia go i prowadzi do ziemi obiecanej. Zatem szarańcza jest dowodem lub objawieniem Boga w księgach historycznych, szczególnie w Księdze Wyjścia, jej pierwszych rozdziałach. W literaturze proroczej, powiedzmy, weź księgę Joela, który w pewnym sensie specjalizuje się w szarańczy.

Zatem różne rodzaje szarańczy przychodzą jako plaga na Izrael. A teraz szarańcza nie jest objawieniem wybawienia Bożego, ale raczej szarańcza przychodzi jako sąd nad ludem Bożym i swego rodzaju zwiastun Dnia Pańskiego. Zatem szarańcza pełni w proroczej Księdze Joela inną, zupełnie inną funkcję niż w Księdze Wyjścia.

Następnie mamy oczywiście apokaliptyczną apokalipsę opisaną w Księdze Objawienia. Nagle wychodzą szarańcze, z ludzką twarzą, z żądłem przypominającym skorpiona i tak dalej. Cóż, spodziewacie się, że kiedy ja, kiedy mówię o literaturze apokaliptycznej, mówię o szarańczy, szarańcza jamista wychodzi z dołu, ale zdajecie sobie sprawę, że to, no wiecie, to nie jest, to nie jest, no wiecie, szarańcza z Wyjścia lub szarańcza z Księgi Joela.

To są apokaliptyczne czasy ostateczne, coś w rodzaju dziwnych rzeczy z dziewiątego rozdziału Objawienia. Mądrość rzeczywiście ma także szarańczę. I tak w Księdze Kaznodziei mamy do czynienia ze starym człowiekiem z Księgi Kaznodziei i tym starym człowiekiem, który idzie, i on ma tego starego człowieka, który chodzi.

Czy widziałeś kiedyś osobę, powiedzmy, 78-letnią, która mogłaby być prezydentem Stanów Zjednoczonych? To znaczy, ale ta osoba jest starsza, patrzysz, jak chodzi i mówisz: wow, ten facet ma chód jak staruszek. Dobra.

Sam w każdym razie walczę z tym, ale jest coś pewnego, więc przedstawia tego starego człowieka, używając w literaturze mądrościowej, tego starego człowieka idącego trochę jak konik polny i tak dalej. W Nowym Testamencie jest to interesujące. Potrzebna jest szarańcza, wykonaj kolejny rzut. Nagle masz Jana Chrzciciela. A co on robi? Zjada szarańczę. Dobra.

Zatem mamy do czynienia z innym, mówię tylko o różnych sposobach funkcjonowania tej szarańczy i w różnych rodzajach literatury. Dobra. I będziemy widzieć rzeczy dziejące się w Księdze Przysłów i tym podobne.

Czy zdania z Księgi Przysłów 10 i następnych zostały przypadkowo połączone, czy też są ze sobą powiązane? Dlatego powinniśmy spróbować odkryć znaczenie związku między Przysłowiami, a także samym Przysłowiem. Gerald Wilson wykonał wielką pracę nad Psalmami. Co przeszedł przez Księgę Psalmów, ponieważ Psalmi również zawierały podobne rzeczy, o których niektórzy mówili, że Psalmi są po prostu zmieszane.

Nie są ze sobą aż tak bardzo powiązani. Dlatego też przeszedł i rozwinął tę metodologię, która pokazała, że nie, Psalmi są ze sobą powiązane i należy je czytać w powiązaniu ze sobą. I tak na przykład redaktorzy, nie tylko autorzy, którzy napisali Psalmi, ale trzeba zobaczyć, co robili redaktorzy, którzy wspólnie redagowali księgę Psalmów.

Dawid lub ktokolwiek inny mógł pisać Psalmi już w 1000 roku p.n.e., ale księga Psalmów zawiera także historie i Psalmi z czasów niewoli babilońskiej, wiesz, usiedliśmy nad wodami Babilonu i był to rok 586, 587, 600 p.n.e., a nie tysiąc p.n.e. Zatem księga Psalmów powstawała przez co najmniej 400 lat, co najmniej 400 lat, a

prawdopodobnie i dłużej. Zatem mówimy, że redaktor, który to zebrał, niekoniecznie napisał Psalmy, ale połączył je w sposób, który nadał nowe znaczenie ze względu na powiązania i sposób, w jaki je redagowali.

Mamy więc intencję autora, ale mamy także intencję redaktora i, i, oraz jego wpływ na to. I tak na przykład w Księdze Psalmów, w Psalmie 72,20, znajduje się to stwierdzenie, jest ono po prostu tam umieszczone, ale to koniec drugiej księgi. W Psalterzu jest pięć ksiąg.

Druga księga kończy się stwierdzeniem z Psalmu 72 werset 20: „to kończy modlitwy Dawida, syna Jessego”. „Na tym kończą się modlitwy Dawida, syna Jessego”. Czy teraz zdajesz sobie sprawę, że po Psalmie 72 znajdują się Psalmy Dawidowe?

A więc chodzi o to, że kończymy, no wiesz, naszą drugą książkę i dlatego to jest koniec. Tak zakończyliśmy. Na tym kończą się dotychczasowe modlitwy Dawida, syna Jessego.

A potem inne zostaną dodane później. W Psalmach znajduje się także część Psalmów od 42 do 83, znana jako Psalterz Elohistyczny. Psalterz elohistyczny.

Elohim to imię przetłumaczone w waszej Biblii, Bóg, G, duże GO D. OK. To co innego niż Jahwe, imię pisane YHIAHWEH Yahweh, które zwykle tłumaczy się jako Pan, pisany wielkimi literami, Panie, trochę małą czcionką, ale Pan, przez duże L, przez duże O, przez duże R, przez duże D. Gdy zobaczysz, że wszystkie są pisane wielką literą wiecie, że Pan tam pochodzi od Adonai, czyli Jahwe, który za tym stoi. Imię, najświętsze i osobiste imię Boga, imię przymierza Boga w Starym Testamencie.

Natomiast Elohim, Bereszit Barah Elohim, na początku Bóg stworzył Elohim. Bardzo interesujące jest to, że jest fragment w Psalmach 53 do 8, przepraszam, 42 do 83, który jest znany jako Psalterz Elohistyczny. Innymi słowy, imię Elohim pojawia się bardzo mocno w rozdziałach od 42 do 83.

Natomiast w pozostałych rozdziałach, wcześniejszych księgach od 41 i poprzednich, przez cały czas używane jest imię Jahwe. Jahwe, Jahwe, Jahwe. A potem trafiasz od 42 do 83 i cały czas używany jest Elohim.

A potem, po 83, 84 i kolejnych, sprawa wraca do Jahwe. Teraz mówisz: „No cóż, czy możesz to udowodnić?” I nie chodzi nam w tym momencie o spieranie się na temat Psalmów. Jeśli interesuje Cię Biblicalelearning.org, mamy na ten temat inny wykład, który szczegółowo omawia ten elohistyczny psalterz, ale jest interesujący.

W rozdziale 14, w rozdziałach poświęconych Jahwe, jest napisane to, a głupiec mówi w swoim sercu: Nie ma Boga. Są skorumpowani. Ich czyny są podłe. Nie ma nikogo,

kto czyniłby dobro. Pan, czyli Jahwe, Jahwe spogląda z nieba na całą ludzkość, aby zobaczyć, czy jest ktoś, kto rozumie, kto szuka Boga. Bardzo interesujące.

To tylko Psalm 14. Przechodzisz do Psalmu 53 i wiesz co? Masz duplikat Psalmu. A oto, co mówi Psalm 53.

Teraz Psalm 53 znajduje się w Psalterzu elohistycznym. Psalm 14 znajdował się w Psalterzu, części Psalterza, w którym występuje Jahwe. Psalm 53 jest tym samym Psalmem.

Głupiec mówi w swoim sercu: Boga nie ma. Są skorumpowani. Ich sposoby są podłe. Nie ma nikogo, kto czyniłby dobro. Kto spogląda z nieba? Drugi powiedział, że Pan patrzy z nieba, a ten mówi, że Bóg patrzy z nieba. Elohim spogląda z nieba na całą ludzkość, aby zobaczyć, czy jest ktoś, kto rozumie, kto szuka Boga.

Widzimy więc, że tutaj jest duplikat Psalmu, Psalm 14, Psalm 53. W 14 jest mowa o Panu spoglądającym z nieba. A w rozdziale 53 słowo PAN [Jahwe], reszta jest dokładnie taka sama.

Drugi mówi, że Bóg lub Elohim patrzy w dół. Nastąpiła więc zmiana w nazwie, dlatego nazywają ją Psalterzem Elohistycznym. Istnieją także Psalmy Asafa.

Jest sekcja od 73 do 83. Autor, jednakże, spójrz na tego kolekcjonera czy cokolwiek innego, od Asafa 73 do 83, masz Psalmy Koracha, czyli Psalmy od 42 do 49. Masz także Psalmy Wstąpienia .

I w zależności od tego, jak rozumieć to słowo „Wzniesienie”, czy jest to podróż do Jerozolimy i te pieśni śpiewa się podczas takiej pielgrzymki. Ale to Psalmy od 120 do 134 nazywane są Psalmami wstępowania i wchodzenia w górę i tak dalej. Tak różne Psalmy w różnych sekcjach.

I tak w Księdze Przysłów, także w Księdze Przysłów 1 do 9, znajdują się instrukcje, które są rodzajem przemówień instruktazowych, podczas których ojciec uczy swoje dziecko lub syna, mojego syna, słuchania mojego głosu. A potem opowiada historię i mówi im, dlaczego warto ich słuchać. A więc od jednego do dziewięciu.

Są to więc długie sekcje instrukcji. Niektóre z nich, wiesz, 20, 30 wersetów.

Dojdiesz do rozdziału ósmego poświęconego mądrości. Jest tam cały rozdział o tym, jak Bóg stworzył i mądrość, jest tam coś w rodzaju rzeczy. A potem rozdział dziewiąty kończy się, gdy Madam Wisdom i Madam Folly zapraszają młodego mężczyznę do przyjęcia mądrości. Są to więc raczej przemówienia, dialogi lub instrukcje połączone z dłuższymi fragmentami.

Ale kiedy trafisz na rozdział 10, nagle literatura zdań przejmuje kontrolę w rozdziałach 10 do 29, masz to mocne zdanie, raz przysłowie po innym przysłowiu, i tak to się kończy. Pozwólcie, że podam przykład z dziewiątego rozdziału Księgi Przysłów, wezmę to. Mądrość zbudowała swój dom.

Ustawiła siedem filarów. Przygotowała swoje mięso i zmieszała wino. Nakryła także swój stół.

Zatem zrozumiecie, że mądrość, Pani Mądrość przygotowuje posiłek dla młodego mężczyzny i zamierza go zaprosić do środka. To nie jest tylko jedno zdanie i następne nie ma nic wspólnego z drugim. Zaimki to niosą.

Mądrość zbudowała swój dom. A potem mówi, że przygotowała swoje mięso, powiązując się z poprzednim werselem. Wysłała swoje sługi i wzywa z najwyższego punktu w mieście.

Niech wszyscy prości przyjdą do mojego domu. Ci, którzy nie mają rozumu – mówi – przyjdźcie, jedzcie mój pokarm i pijcie wino, które zmieszałam. Porzuć swoje proste sposoby, a będziesz żył.

Idź drogą wglądu. I tak Pani Mądrość zaprasza. I jest cała historia jej zaproszenia.

To nie jest literatura sentymalna. To nie jest przysłowie samo w sobie i krótkie zdanie. To jest instrukcja zawarta w rozdziałach od 1 do 9.

Teraz w Księdze Przysłów 10, a potem nagle w 10 rozdziale Przysłów następuje naprawdę ostra przerwa. A potem nagle bum, po rozdziale 10, w zasadzie w 29, głównie przysłów zorientowanych na zdania. Na przykład w pierwszym rozdziale 10, rozpoczynającym tę sekcję, jest napisane, że mądry syn sprawia radość ojcu, głupi syn jest smutkiem dla swojej matki.

Zwróć uwagę na istniejącą tam równoległość. Nie czas mówić o paralelizmie, ale aby zrozumieć poezję hebrajską, trzeba zrozumieć paralelizm i jego działanie. A co mówi następny werset? Syn mądry jest radością dla ojca, syn głupi jest smutkiem dla matki.

Źle zdobyte skarby nie mają trwałej wartości, lecz sprawiedliwość wybawia od śmierci. Teraz poczekaj chwilę. Co werset pierwszy ma wspólnego z wersem drugim? Mówisz: „Wow, to trochę nie jest tam połączone”.

A co mówi werset trzeci? Pan nie pozwala, aby sprawiedliwy był głodny, ale udaremnia pragnienie bezbożnych. Mówisz: „Wow, te trzy przysłowia zmierzają w trzech różnych kierunkach”. To jest jak strzelba strzelająca do ptaków, lecąca wszędzie.

A więc mówisz, hmm, to interesujące. Jest zupełnie inaczej, jeśli chodzi o to, że jest to zdanie. Jest uporządkowany według zdań, a nie tych długich połączeń.

Również w Księdze Przysłów mamy to stwierdzenie w Księdze Przysłów 25:1, które jest dość ważne, a właściwie naprawdę ważne. Mówi nam również, jak Księga Przysłów została ułożona na jednym poziomie. Księga Przysłów 25:1 mówi o tym, są to raczej Przysłowia Salomona.

Rozpoczyna się rozdział 10.1 Księgi Przysłów, „Przysłów Salomona”, a następnie rozdział 10. i następne. Na wszystkie te tematy toczą się wielkie debaty. Ale tak czy inaczej, rozdział 25 był wówczas inną sekcją.

Najwyraźniej rozdziały od 10 do 24 lub cokolwiek innego, było tam zebranych razem. Ale w rozdziale 25 jest napisane, że jest to więcej Przysłów Salomona opracowanych przez ludzi Ezechiasza, króla Judy. Najwyraźniej Ezechiasz i jego ludzie byli zaangażowani w redagowanie rozdziałów od 25 do 29.

Połączyli te rzeczy w jedną całość i to nam mówi. Chcę zatem zasugerować, że ważne jest, aby przyjrzeć się temu, co robili redaktorzy, a nie tylko znaczeniem pierwotnego autora i tego, kto był pierwotnym autorem przysłowia. Tak czy inaczej, kto zaproponował Przysłowia? Przysłowia są zupełnie inne.

Mówisz: „No cóż, Salomon to zrobił”. Czy Salomon dostał je od ludzi? Czy zebrał je od królowej Saby i innych osób, które go odwiedziły i przekonały się o jego mądrości? I wiecie, wydaje się, że niektóre z Przysłów to zupełnie inna historia z Przysłów 22, a następująca po niej wydaje się być bardzo równoległa do Przysłów Amenemopa z Egiptu. Wydaje się więc, że doszło do dużego skrzyżowania między internacjonalizacją Księgi Przysłów.

Zatem Salomon był najwyraźniej głównym kolekcjonerem. Zatem Księga Przysłów 30 to powiedzenia Agura. Jest facet o imieniu Agur, Księga Przysłów 30.

W 31 rozdziale Księgi Przysłów czytamy, że są to Przysłowia, które w zasadzie pochodzą od króla Lemuela, których nauczyła go jego matka. I tak oto macie teraz matkę nauczającą w Izraelu. A w 31. Przysłowiu tego nie ma. W 31. Przysłowie po prostu nie są one rozproszone razem.

W Księdze Przysłów 31 masz VW. Masz cnotliwą kobietę. W 31 rozdziale Księgi Przysłów cnotliwa kobieta jest akrostychem, co oznacza, że przechodzi przez alfabet, są tam 22 połączone wersety. Pierwsza zaczyna się od A, druga od B, druga od D, Aleph, Beth, Gimel, Daleth. Innymi słowy, w języku hebrajskim postępują zgodnie z całym alfabetem. I tak mamy tak zwany akrostych.

Podobną rzecz można zobaczyć w Psalmie 119. Jeśli kiedykolwiek patrzyłeś na Psalm 119, ten ogromny Psalm, zobaczysz akrostych, w którym osiem wersetów zaczyna się od Aleph, osiem wersetów zaczyna się od Beth i przechodzi przez cały alfabet. I dlatego cała sprawa jest tak trąbiąca.

To ponad 170, 72 wersety, bo na każdą literę przypada osiem wersetów. I każdy werset Psalmu zaczyna się od tej nowej, kolejnej litery. Więc masz osiem, osiem, osiem, osiem na każdą literę alfabetu.

Cóż, cnotliwa kobieta z Księgi Przysłów jest akrostychem. Zatem te 22 wersety są zdecydowanie powiązane. Zatem ktokolwiek to połączył, łączy te wersety.

Nie są one przypadkowe lub rozproszone razem. Dobra. Tak powiązany dyskurs.

Celem omówienia tego wszystkiego będzie pokazanie, że redaktorzy wspólnie zbudują przysłowiową kolekcję, używając par. Zamierzam więc zasugerować, że mogliby, że Przysłowia często, nie zawsze, ale często spotykają się w parach. I trzeba spojrzeć na te pary, ponieważ redaktorzy zestawili je razem.

Chcieli, żebyś zobaczył związek jednego wersetu z drugim w parach. o, to daje nam nowy poziom znaczenia. Przyglądamy się intencji autora.

A potem, gdy spojrzysz także na intencję wydawcy Pisma Świętego. Istnieje zatem kilka spostrzeżeń hermeneutycznych lub interpretacyjnych, które można uzyskać poprzez to połączenie, połączenie dwóch Przysłów. Formacja Przysłów jest dość interesująca.

Kiedy czytałem nabożeństwa i inne rzeczy, tak się złożyło, że czytałem 1 Samuela. Interesujące było dla mnie to, że Saul został królem. Dobra.

To jest 1 Samuela 10 i Saul jest, ale nie został jeszcze królem. Izrael wzywa do króla. Samuel jest zdenerwowany i mówi: Człowieku, król cię oszuka i tak dalej.

Ludzie, mówią, nie obchodzi nas to. Chcemy króla. Zatem Bóg mówi: OK, dam im Saula.

Wiesz, to przystojny, duży, silny facet, wyższy niż wszyscy inni i całkiem imponujący młody człowiek. I tak, ale Saul błąka się po okolicy i szuka osłów swego ojca. I wtedy dzieje się tak, że Saul zostanie królem.

Dobra. Pierwszy król Izraela, namaszczonego przez Samuela, ostatniego z sędziów. I tak jest w rozdziałach 10, wersetach od 10 do 13.

I to, na co tu patrzę, to związek między przysłowiem i opowieścią, a raczej powinienem powiedzieć przypowieść i przysłowie. Często przysłowie przypomina skompresowaną historię. To trochę jak ziarenko popcornu, innymi słowy, wszystko się rozpada.

Stosujesz odpowiednie hermeneutyczne ciepło, a potem bum, pojawia się ono w ziarnie kukurydzy. Pojawia się ponownie w historii. Tak więc przysłowia i historie są ze sobą powiązane.

I tutaj widać, jak przysłowie faktycznie powstało, jak faktycznie powstaje. W Księdze Przysłów mamy setki przysłów. Nie można, wiesz, książka nie może być na tyle długa, aby zawierała setki historii.

To byłoby za dużo. Ale przysłowie to wielokrotnie skompresowana historia. A więc tutaj możecie zobaczyć, jak powstało przysłowie.

Gdy Saul odwrócił się, aby opuścić Samuela, Bóg odmienił jego serce i tego dnia wypełniły się wszystkie te znaki. Kiedy on i jego sługa przybyli do Gibe'a, spotkał go pochód proroków i zstąpił na niego z potężną mocą ducha Bożego. I przyłączył się do ich prorokowania.

Gdy wszyscy, którzy go wcześniej znali, widzieli go prorokującego z prorokami, pytali się nawzajem, co się stało z synem Kisz, Saulem? Czy Saul jest wśród proroków? Odpowiedział człowiek, który tam mieszkał: Kto jest ich ojcem? Więc stało się to powiedzeniem, więc stało się przysłowiem, powiedzeniem: Czy Saul jest wśród proroków? Czy kurczaki mają usta? Czy niedźwiedzie śpią w lesie? Czy Saul jest wśród proroków? Oj, to dziwne. I tak stało się przysłowiem. Tak więc historia o przyjsciu ducha Bożego i prorokowaniu Saula stała się powiedzeniem i to powiedzenie było następnie powtarzane, nie tylko w związku z tą konkretną sytuacją historyczną, ale było powtarzane w kółko wśród ludu, wśród ludu.

I to się potem powtórzyło i zostało zaakceptowane przez ludzi. Czy Saul jest wśród proroków? I tak dostajesz coś takiego. Zatem chcę teraz krótko porozmawiać o, chcę to nazwać niedefinicyjną definicją przysłowia.

Co to jest przysłowie? Czym różni się od innych gatunków literackich? A może komunikacja ustna? Jak przysłowie, czym jest przysłowie? Odbyły się ogromne dyskusje na ten temat. Prawdopodobnie, cóż, będziemy o nim rozmawiać, ale jeden z najślynniejszych na świecie facetów zajmujących się przysłowiami, był w dużej mierze ignorowany przez ludzi zajmujących się studiami biblijnymi, ku naszemu wstydkowi. Cóż, jednym z nich jest Archer Taylor.

To jeden z tych, od których to się zaczęło, ale jest też Wolfgang Meider z Vermont, który studiował międzynarodowe przysłowia na całym świecie. Ten facet jest czołowym ekspertem na świecie. Wydaje mi się, że jest już na emeryturze.

On jest, teraz się starzeje, ale ma, zbierał przysłowia i analizował przysłowia, napisał wiele, wiele książek, Wolfgang Meider o przysłowia. I tak, ale go nie ma, teraz nie jest on związany z przysłowiami biblijnymi. Zajmuje się przysłowiami uniwersalnymi i tak dalej, przysłowiami międzynarodowymi.

Dlatego też definicja ta była przedmiotem debaty w czasopiśmie Proverbium , w które był on bardzo zaangażowany przez dziesięciolecia. W czasopiśmie Proverbium omówiono: czym jest przysłowie? Istnieją także wszelkiego rodzaju artykuły zaczerpnięte z strukturalnego punktu widzenia, ze stanowiska socjologicznego i z retorycznego punktu widzenia. I, i, i każdy wymyśla, i w zasadzie jeden facet powiedział, powiedział, że to nie jest warte wysiłku.

Próbujemy to przybić, ale to jak próbować przybić galaretkę , wiesz, po prostu nie da się tego przybić. Dlatego nie jestem gotowy się poddać tylko dlatego, że technicznie nie da się stworzyć jednej definicji, która obejmowałaby wszystko. Nie jestem gotowa porzucić poglądu, że przysłowia są różne i że przysłowia są wyjątkowe, a przysłowia stanowią odrębny gatunek literacki.

Pozwólcie więc, że przedstawię coś w rodzaju krótkiego. Nazywam to zatem moją definicją niedefinicijną. Dobra.

Przysłowie jest zwykle krótkie, krótkie, słone, mam przez to na myśli znaczące, krótkie, słone, znaczące, powtarzane i akceptowane stwierdzenie, często używające metafory, porównania, hiperboli, uogólnienia, uogólnienia i podsumowania. Tak więc przysłowie jest krótkim, słonym, znaczącym, powtarzanym i akceptowanym stwierdzeniem. Powtarza się to wśród ludzi.

W kulturze przyjęte jest, że kiedy to usłyszą, coś, to przysłowie, akceptują to. Często używa się go jako metafory, porównania, hiperboli, przesady w celu podkreślenia, uogólnienia, uogólnienia rzeczy i podsumowania, podsumowania, jak w historii Saula, podsumowującego tę historię. To taka uproszczona definicja przysłów, z którą będę pracować.

Uwaga, tak, przysłowia są uogólnieniami, ale nie można ich uniwersalizować. Przysłowie nie ma być uniwersalizowane. Innymi słowy, tak nie jest, zawsze mówimy o prawdzie zdań.

Nie jest to prawda, która sprawdza się w każdych okolicznościach i w każdej sytuacji. Przysłowie to w dużej mierze złożoność życia, która wymaga rozeznania, a nie prostych gwarancji, gdy złapiesz przysłowie i, i, a czasem po prostu nie ma to

zastosowania. Jeden aspekt, to jeden, przysłowie podaje jeden aspekt prawdy w konkretnej sytuacji.

Jeden aspekt prawdy. To trochę tak, jak za dawnych czasów robiliśmy wektory. To jest jak wektor, który zmierza w określonym kierunku i wskazuje ci ten kierunek, tak, daje ci prawdę i takie tam, ale ten wektor zmierza w tę stronę.

To nie idzie w tę stronę. I tak trzeba być bardzo ostrożnym. To wektor.

Nie daje kompleksowej, uniwersalnej prawdy. Dlatego na przykład w Księdze Przysłów 22:6 ucz dziecko, jak ma podążać. Kiedy będzie stary, nie odejdzie od tego.

Dobra. Ucz dziecko drogi, którą pójdzie. Przysłów 22:6, gdy się zestarzeje, nie odstąpi od tego.

Czy to zawsze prawda? Znam rodziców, którzy bardzo dobrze szkolili swoje dzieci i dzieci wpadły w szal. Znam też rodziców, którzy dali ratunek swoim dzieciom, znęcali się nad nimi i ich dzieci wyrosły cudownie. Dobra.

Nie można więc powiedzieć, że wychowywanie dziecka w kierunku, w jakim będzie podążać, gdy będzie stare, i nie odejście od tego zawsze jest słuszne. Swoją drogą, to działa nawet w przypadku Boga. Jeśli spojrzysz na Izajasza 1, Bóg był doskonałym ojcem, prawda? W Izajaszu 1 sam Bóg lamentuje.

Powiedział: „Wychowałem go, teraz jest idealnym ojcem, prawda?” Ojciec nasz, który jesteś w niebie, Ojciec w niebie wskrzesił swoje dzieci w Izraelu. A on mówi: co oni zrobili? Zbuntowali się przeciwko mnie. Ucz dziecko drogi, którą pójdzie.

A kiedy się zestarzeje, nie odstąpi od tego. Co naprawdę? Cóż, Izraelu, czy Izrael zbuntował się przeciwko Bogu? Tak zrobili. I tak Bóg lamentuje nad faktem, że był doskonałym ojcem, a jego dzieci zbuntowały się przeciwko niemu i odeszły od niego.

Zatem, Księga Przysłów 22,6, w zasadzie próbuję powiedzieć, że przysłowie nie jest obietnicą. Połóżmy to po prostu na stole. Przysłowie nie jest obietnicą.

Dobra. I tak, przysłowie, nie można powiedzieć, coś, mam takie przysłowie, trenuj dziecko. Dlatego też, jeśli właściwie będę wychowywać dziecko, będzie mu przeszkadzało.

Nie, to nie zawsze jest prawdą. I tak naprawdę Twoje dziecko może z jakiegoś powodu umrzeć. Kiedy ma 18 lat, nigdy nie widzi końca swojego życia. Życie jest złożone.

Nie można przyjąć złożonej sytuacji i przybliżyć jej jednym wektorem lub jednym przysłowiem. Zatem Przysłowia nie są prawdami absolutnymi. Dobra.

I nawet Meider w swojej książce *Twisted Wisdom* przyznaje to, studiując Przysłowia na całym świecie, że w zasadzie nie są one prawdami absolutnymi. Dobra. Więc trzeba być naprawdę ostrożnym.

To jeden z elementów interpretacji Przysłów, poważny błąd. Przysłowie nie jest obietnicą. Jest to szczególne, chociaż ma szczególny aspekt władzy.

I tu trzeba wrócić inną drogą. Dziś wszyscy myślą, że są geniuszami. Mówią, coś, autorytet przysłowia, przysłowie nie jest obietnicą.

A oni myślą: „Wow, że nie, nie, powiedziałeś nam, czym przysłowie nie jest”. Nie powiedziałeś nam, co to jest. Tak, to nie jest obietnica.

Myślę, że musisz się z tym zgodzić. Ale co to jest przysłowie? Jaka jest natura autorytetu przysłowia? Ma władzę. A kiedy jest cytowane w kulturach na całym świecie, ma w sobie pewien autorytet.

Musisz więc uporać się z naturą autorytetu przysłowia. Różni się to od uniwersalnego stwierdzenia, obietnicy od Boga czy czegoś w tym rodzaju. To coś innego. Ale jaka jest natura jego władzy? Musisz więc zbadać tego rodzaju rzeczy .

Jeśli istnieje zamierzona interakcja między Przysłówami i parami, należy szukać znaczenia, jakie mieli na myśli redaktorzy, gdy łączyli, gdy zestawiali, gdy łączyli dwa przysłowia sąsiadujące ze sobą w parę. Dzisiaj przyjrzymy się tej parze, rozdziałowi 26 Księgi Przysłów, wersełom czwartemu i piątemu. Intertekstualność to nowe, interesujące badanie, które zajmuje się studiami biblijnymi już od dłuższego czasu, ale dotyczy relacji jednego tekstu do drugiego.

To ważny kierunek studiów. I jak powiedzieliśmy w Psalmach, tak właśnie było, była to relacja pomiędzy Psalmami. A teraz możemy zadać to samo pytanie w Księdze Przysłów.

Jaki jest związek między różnymi Przysłówami i tym podobnymi rzeczami? Kontekst użycia. Jak właściwie używa się tego przysłowia? Często w kulturze afrykańskiej Przysłowia są nadal bardzo żywe w kulturze afrykańskiej. Używają przysłowia, aby wygrać sprawę sądową.

Więc jeśli zejdziecie, zrobicie wszystko, przedstawicie wszystkie swoje dowody, pozyskacie świadków i tak dalej. Ale ostatecznie, jeśli wymyślisz przysłowie, naprawdę możesz odnieść sukces, ponieważ przysłowie jest ogólnie akceptowane przez wszystkich. Dlatego używają go, aby wygrać sprawę w sporze.

To sposób na ujęcie historii. Czasami przysłów używa się w celach humorystycznych. Czasami przysłowia są używane w celach humorystycznych.

Podam tutaj tylko przykład. Przysłów rozdział 23 wersety 29 do 35. Przepraszam, rozdział 23 wersety 29 do 35.

Sprawdź to. Chcę powiedzieć w Księdze Przysłów, że są to rzeczy pouczające. A czasami są po prostu zabawne i takie właśnie mają być.

I tak w rozdziale 23 wersecie 29 i po nim jest napisane, kto ma biada, kto ma smutek. Jak widać, jest to coś w rodzaju zagadki. Zagadki są powiązane z Przysłowiami.

Dobra. A zatem, kto ma nieszczęście, kto ma smutek? Kogo byś zgadł? Kto ma nieszczęście, kto ma smutek, kto ma kłótnie, kto narzeka, kto ma niepotrzebne siniaki? Teraz w ten sposób to rozdaje. Kto ma przekrwione oczy? Dobra.

Ci, którzy zatrzymują się przy winie, którzy chodzą do misek z mieszanym winem. Nie patrz na wino, gdy jest czerwone, gdy błyszczy w kielichu, gdy gładko opada. W końcu kąsa jak wąż, truje jak żmija.

Twoje oczy ujrzą dziwne widoki. Twój umysł będzie wyobrażał sobie mylące rzeczy. Pomyślisz: pamiętaj, że wiele razy mówiliśmy Przysłowia, porównania.

Będiesz jak śpiący na pełnym morzu, leżący na olinowaniu. Możesz zobaczyć, jak łódź podskakuje w tę i z powrotem. I ta osoba się upija.

Uderzyli mnie, powiesz, ale nie jestem ranny. Bili mnie, ale ja tego nie czuję. Kiedy się obudzę, żeby znaleźć kolejnego drinka? To taki, tak, problem alkoholizmu i związanego z nim uzależnienia.

Więc dobrze. Więc czasami prawdopodobnie są w ten sposób trochę humorystyczni. Przysłowia mają zastosowanie w różnych sytuacjach.

Mówimy na przykład, że ścieg na czas oszczędza dziewięć. Tak więc, jeśli jesteś gościem NASCAR, twój samochód podjeżdża i możesz mieć z czymś problemy, jeden szew na czas pozwala zaoszczędzić dziewięć. Naprawiasz go, aby mieć pewność, że przebiegnie wyścig.

Jeden ścieg na czas oszczędza dziewięć. Zrób to teraz, żeby później nie mieć większych problemów. Dobra.

Zszycie na czas oszczędza dziewięć. To zupełnie coś innego niż to, czego uczeń może używać w kontekście odrabiania pracy domowej. Jeden ścieg na czas oszczędza dziewięć.

Więc codziennie odrabiasz pracę domową, małe ściegi, a szycie na czas oszczędza dziewięć. Bo kiedy zdasz egzamin, lepiej znać swoje rzeczy. A jeśli do tego momentu odrobiłeś pracę domową, egzamin stanie się jedynie odzwierciedleniem tego, co już wiesz.

A zatem nie jest to nic wielkiego. Jeden ścieg na czas oszczędza dziewięć. Jednak nie odrabiasz pracy domowej.

Następnie otrzymasz dziewięć szwów, które możesz wykonać jednocześnie. To nie działa zbyt dobrze. Chociaż większość z nas lubi wkuwać i zna problemy związane z tego typu podejściem.

Zatem to, co oznacza wiersz i co oznacza wiersz lub przysłowie, można odkryć na podstawie tego, co oznacza wiersz lub przysłowie. Znaczenie wiersza zależy od sposobu, w jaki wiersz oznacza. Zatem co i jak są ze sobą powiązane.

Jest tu aspekt literacki, który jest naprawdę odzwierciedlony i musisz zobaczyć, jak to się ma do znaczenia, a forma i znaczenie są powiązane w poezji. To trochę jak komunikacja werbalna i niewerbalna. Um, właściwie większość komunikacji, którą teraz zdaliśmy sobie sprawę, ma charakter niewerbalny.

I tak, brałem udział w spotkaniach z ludźmi i ktoś przedstawił swoją opinię, a ty zobaczyłeś, jak ta osoba z boku przewraca oczami, a potem coś w rodzaju tego, czy coś takiego. Możesz po prostu zobaczyć, że dana osoba poprzez swój poziom niewerbalny odrzuca ideę, że ta osoba mówi i mówi to, co niewerbalne. I to zawsze powtarzam moim dzieciom.

Trzeba słuchać nie tylko tego, co się mówi, ale także tego, czego nie mówi się. Często to, co nie zostało powiedziane, jest w rzeczywistości ważniejsze niż to, co zostało powiedziane. Zatem w poezji musisz zwracać uwagę na to, co niewerbalne.

To bardzo podobne. Obserwujesz, co mówi, ale jak określić, co mówi, musisz posłuchać, jak to mówi. Poezja będzie miała mnóstwo, hmm, drobnych cech i cudownych rzeczy, które czynią ją, hm, piękną.

I musisz odebrać te rzeczy. Jeśli chcesz zrozumieć, co miał na myśli poeta, kim był przysłowiowy mądry człowiek. Hm, więc nie brakuje nam poetyckiego rzemiosła i intencji autora.

Nie powinniśmy również przegapić kunsztu i intencji redaktora, gdy wspólnie buduje on księgę i kształtuje ją z pojedynczych Przysłów. Poeta układa słowa tak, aby powstał wiersz. Redaktor bierze więc przysłowiowe zdania i łączy je w sens książki.

Zatem znaczenie redakcyjne i znaczenie autorskie są bardzo ważne. W naszej podróży ku odkrywaniu znaczeń Księgi Przysłów mamy do czynienia z kontekstem historycznym, który musimy potraktować poważnie i poważnie. I, hm, na przykład Salomon, Ezechiasz, Augur, Lemuel, wypowiedzi mędrców.

Przyglądamy się więc historycznemu kontekstowi, w którym te Przysłowia zostały zebrane i napisane, i tak dalej. Jest wyraz literacki. Zajmujesz się estetyką.

Czasami, jak powiedzieliśmy w 31 rozdziale Księgi Przysłów, jest akrostych, w którym cnotliwa kobieta ma dokładnie 22 wersety. I każdy zaczyna się od kolejnej litery alfabetu. To akrostych.

Próbuje powiedzieć: Przeszedłem od A do Z. Jest to kulminacyjny wyraz tej cnotliwej kobiety lub cytatu, Madam Wisdom, jak bym to przyjął i tak dalej. Chociaż istnieje wiele rozbieżności co do interpretacji Przysłów 31. Akrostych, struktura chiastyczna, czasami poeci użyją typu A, B, C, a następnie C, B, A, co nazywa się strukturą chiastyczną .

Nazywa się to kluczem, ponieważ w języku greckim klucz przypomina X, więc otrzymasz A, B, B, A. Zatem jeśli połączysz dwa B, połączysz dwa A, otrzymasz X , to jest klucz. Nazywają to więc strukturą chiastyczną. Czasami masz coś, co nazywa się inclusio .

Inclusio oznacza , że początek i koniec są połączone. I tak często w historii. Ile razy to się zdarza? Historia zaczyna się, no wiesz, w jeden sposób i kończy, wracając do początku. A te nazywają się inclusio . Nazywają się podpórkami do książek. Historia zaczyna się tak, jak się kończy. Czasami otrzymujesz również tego rodzaju strukturę, inclusios .

Jest więc wiele tego typu konstrukcji. Czasami dostajesz zawias lub to, co nazywają Janusem. Dobra. I Janus był czymś, myślę, że to były łacinniki, ale kiedy miałeś tę dwugłową monetę, gdzie jedna reszka leciała w tę, a druga w inną stronę. Zatem macie dwie głowy zwrócone w ten sposób. Janus oznacza, że w zasadzie jest to werset łączący, w którym przechodzisz do pewnego fragmentu i masz werset łączący.

Odnosi się do tego, co było przed nim, ale odnosi się także do tego, co następuje po nim. Nazywa się to Janusem lub zawiasem, coś w rodzaju zawiasu w drzwiach połączonych z przedmiotami. A tak w ogóle, są różne rzeczy.

Fonologię również często spotyka się z fonologią dotyczącą rzeczy typu monoplia . I tak, na przykład, po prostu wyleciało mi z głowy, pojawił się ten mikase sinasift sheker . Mikas sinasifte .

Możesz to usłyszeć. Mikas sinasift sheker . Werset jest o plotkach. Nawet mówiąc nowoczesny angielski. Mikas sinasift sheker . Chodzi o plotkę.

A tak przy okazji, czasami fonologia tego, jak coś brzmi, nawiązuje do plotek i komunikacji. Znajomość hebrajskiego naprawdę pomaga, ponieważ można wyłapać brzmiące rzeczy , które nie przechodzą w tłumaczeniu. Prawie nie da się tego przetłumaczyć.

Zrozumiesz aspekty retoryczne, które musisz wziąć pod uwagę. Jaka jest relacja między mówcą, adresatem i publicznością, mówcą i publicznością? Jaki jest retoryczny związek między mówcą a publicznością? A poetyka, paralelizm, jak wspomnieliśmy wcześniej, paralelizm jest absolutnie krytyczny. Mądry syn przynosi radość ojcu, ale głupi syn jest smutkiem dla swojej matki.

Widać, że są równoległe. Ojciec i matka są równolegli. Jeden przynosi radość, drugi przynosi smutek.

Mądry syn przynosi radość, głupi syn przynosi smutek. Można więc zobaczyć, że te dwie linie są równoległe. Mamy więc całe badanie dotyczące równoległości.

Właściwie powinniśmy zrobić całą prezentację na temat natury paralelizmu w poezji hebrajskiej. To jest wspaniałe. Rozsądek i sens, jak powiedzieliśmy, łącząc zwięźłość w przysłowiach, bardzo zwięźle.

Posłużą więc jako elementy poetyckie, aby uchwycić przysłowiowy moment. Język figuratywny, metafora, porównanie, metonimia to naprawdę ważne rzeczy. To są figury retoryczne.

Hiperbola i hiperbole są przesadą dla podkreślenia. Parodia, czasami jest parodia. To ma humorystyczną stronę, jeśli chodzi o pijaka, wiesz, on kręci się tam i z powrotem.

To taka parodia tego. Uogólnienie także. Te figury retoryczne, zwłaszcza metafora i metonimia, to nowy rodzaj badań zwany lingwistyką kognitywną.

Obecnie prowadzone są ogromne badania nad metaforą oraz rozumieniem metafory i metonimii. I związek między metaforą i metonimią, który byłby połączeniem metafory i metonimii. W lingwistyce kognitywnej zdają sobie sprawę, że myślimy, myślimy, to nie są tylko, nazywam je figurami retorycznymi, ale nie podoba mi się już ta terminologia, figurami retorycznymi.

Kiedy mówisz, że metafora lub metonimia jest figurą retoryczną, to trochę tak, jakby to była fanaberia, że, wiesz, poeta staje się artystyczny, a osoba staje się artystyczna i tak dalej. Nie, to nie jest to, co, co, co mówi lingwistyka kognitywna. Nie, uważamy, że nasze mózgi są przystosowane do myślenia metaforycznego.

To jest ten deszcz. Choć wasze grzechy będą szkarłatne, wybielą się jak śnieg. Dobra. Choćby twoje grzechy były szkarłatne, wybielą się jak śnieg.

A zatem istnieje związek pomiędzy dwiema różnymi kategoriami. Dobra. Dwie różne kategorie, grzechy, biel, śnieg i rzeczy.

Zatem metafora i metonimia, czyli właściwie sposób, w jaki myślimy, oraz metonimia, kolejny aspekt tego, jak nasze mózgi łączą znaczenia, wymieniając części jako całość, tak jak synekdocha jest rodzajem metonimii itp. Nie chcemy w to wszystko wchodzić rzeczy i trwać wiecznie, ale po prostu, ale bądźcie świadomi, że te rzeczy się dzieją. A forma literacka, czym jest przysłowie? Używa się formularzy.

Przysłowiowy mędrzec posługuje się formami. Na przykład w 30 rozdziale Księgi Przysłów istnieją określone formy, których używa mędrzec. Zobaczmy.

Dobra. Myślę, że po prostu przeczytam to z samego Pisma Świętego, a nie z druku, ale Księga Przysłów 30, to interesujące, i możesz to podnieść. Oto jest.

Przysłów rozdział 30, powiedzenia Augur. Zobaczmy teraz, jakich rodzajów rzeczy używa. Używa tak zwanych przysłów numerycznych, przysłów numerycznych i po prostu sprawdź to.

Dobra. Trzy rzeczy nigdy nie są spełnione. Cztery, które nigdy nie mówią wystarczająco dużo.

Grób, jałowe łono, ziemia, która nigdy nie nasyci się wodą i ogniem, który nigdy nie mówi dość. Przysłów rozdział 30, werset 18, kolejne przysłowie liczbowe. Widzisz, to jest forma, której on używa.

Są trzy rzeczy, które są dla mnie zbyt niesamowite. Cztery, których nie rozumiem. Trzy i cztery, droga orła po niebie, droga węża po skale, droga statku na pełnym morzu.

Izraelici kochali ziemię w górach. Droga statku na pełnym morzu i droga mężczyzny z kobietą. Nie będę tego komentował, ale widać przysłowia numeryczne.

Dobra. Piękny. I mieli te pewne struktury, których używano wówczas przy konstruowaniu przysłów, zawężając literaturę przysłowiową.

Otoczenia kulturowe, środowiska kulturowe byłyby podobne i wielu przeprowadziło obszerne badania na ten temat. Zaangażowany jest w to dwór królewski i zobaczysz wiele przysłów, na przykład 16 rozdział Przysłów, mnóstwo przysłów królewskich. Dobra.

I tak musiało się stać, przysłowia często były konstruowane i używane na dworze, dworze królewskim. Innym razem dostajesz przysłowia, które są bardzo zorientowane na ludowość i opowiadają o zwykłych ludziach. Często pełnią funkcje pedagogiczne, ucząc dzieci i po prostu ucząc podstawowych zasad moralności lub innych rzeczy, które przysłowia robią.

Istnieje także aspekt sądowy, w którym opowiadają się za kwestiami związanymi ze sprawiedliwością społeczną i sądową. Czynniki społeczne, królowie, królowie, uczeni w Piśmie, nauczyciele, uczniowie. Pomagają nam one również umieścić to w odpowiednim kontekście.

Król, uczeni w Piśmie, nauczyciele, uczniowie, rodzina, ojciec i matka i dzieci. Naprawdę ważne. Wychowanie odbywało się w kontekście rodziny i przysłowia to odzwierciedlają.

Syn mądry przynosi radość ojcu, syn głupi ma smutek swojej matce. Słuchaj, mój synu, pouczeń swego ojca, słuchaj nauk swojej matki. Dlatego rodzice bardzo zaangażowali się w ich edukację.

Brzmi jak coś, co powinniśmy rozważyć. Funkcja kanoniczna. W jaki sposób przysłowia są wykorzystywane w narracjach? I tak oto, jak Carol Fontaine napisała piękną książkę zwaną tradycyjnymi powiedzeniami Starego Testamentu, w której odszukał przysłowia nie w księdze przysłów, ale na zewnątrz, w narracji historycznej, przysłowia te się pojawiły.

Czy zatem Saul należy do proroków? To był pierwszy Samuel 10. I tak masz te przysłowia. Kolejną funkcją kanoniczną jest Księga Przysłów 26:4 i 5, której dzisiaj się przyjrzymy.

„Nie odpowiadaj głupiemu według jego głupoty, abyś nie był do niego podobny”. A następny werset mówi: „Odpowiadajcie głupiemu według jego głupoty, aby nie był mądry we własnych oczach”. Te dwa wersety zdają się być ze sobą sprzeczne.

I tak, przysłowia, kiedy to zaczęto dostać się do Biblii, nazywano to antylegomena, czyli tym, przeciwko czemu się mówi. W kanonie Starego Testamentu było pięć ksiąg, które były antylegomenami, jeśli chodzi o to, kiedy zaczęto łączyć kanon Starego Testamentu, były też takie księgi, z którymi były problemy. I tak miałeś księgi, takie jak przysłowia, gdzie jest ten konflikt, nie odpowiadaj głupcowi według jego głupoty.

A następny werset mówi: odpowiadaj głupcowi według jego głupoty. Wydaje się, że jest to sprzeczne z pewnymi rzeczami. Księga Ezechiela opisuje świątynię jako odległą około 1200 mil w tę i 1200 mil w drugą stronę, jest za duża w stosunku do tego, czym jest w Izraelu i tak dalej.

Zatem Ezechiel był jednym z tych, którzy również byli kwestionowani. Było pięć takich ksiąg przeciw legomenie, ale Księga Przysłów była jedną z tych ksiąg przeciw legomenie z tego powodu, ze względu na wersety, którym dzisiaj przyjrzymy się, rozdziału szósty i 25. Teraz chcę nazwać tych gości, chcąc nie chcąc, zwolennikami.

Są pewni ludzie i zamierzam przeczytać tutaj artykuł, który napisałem w czasopiśmie *Journal of Biblical Literature* i po prostu przeczytać niektóre wypowiedzi. Czy przysłówia z rozdziałów od 10 do 29 są zestawione przypadkowo, czy też są uporządkowane? Próbuję argumentować, że zostały zamówione przez redaktora. A to daje nam inny poziom znaczenia, ponieważ musimy przyjrzeć się temu, co robił redaktor, układając je z powrotem i tak dalej.

I tak Oesterley to pisze, ale ogólnie rzecz biorąc, przysłówia są w tym zbiorze zestawione w bardzo przypadkowy sposób. Zwykle się z tym nie zgadzam, ale wielu nadal się z tym zgadza. R. Gordon wyjaśnia, że przysłówia są trudne do odczytania, ponieważ, cytując, jest niewielka ciągłość lub postęp, cytat końcowy.

Fabula, kierunek, fabuła od A do B, C do D, fabuła, początek, środek, punkt kulminacyjny, koniec historii. W przysłowiach tak nie jest. I tak, mówi, „No cóż, jest”, nawet Gerhard von Raad wyraża swoją irytację z powodu cytatu, braku porządku w przysłowiach.

Dlatego też McKane, który napisał na ten temat obszerny komentarz, uważa te przysłówia za atomistyczne. Bernard Lang tak komentuje. Księga Przysłów to niemal przypadkowy zbiór krótkich przemówień dydaktycznych, wierszy, uczonych i pobożnych powiedzeń.

JC Rylaarsdam tak mówi, nawet jeśli dwa lub więcej kolejnych przysłów dotyczy mniej więcej tego samego tematu, na przykład w rozdziale 10, wersecie czwartym i piątym, zauważ, że to para, ale on w pewnym sensie zamierza to rozegrać, czy rozegrać to? Połączenie wydaje się raczej przypadkowe niż organiczne. Nie ma logicznej ciągłości myślenia. To właśnie wiele osób mówi o przysłowiach, że te rzeczy są rozproszone, przypadkowe i chcąc nie chcąc, a zatem przysłówia atomistyczne, samodzielne, niepołączone, chaotyczne, zdezorganizowane, nieuporządkowane.

Co to jest para przysłów? Teraz podam definicję pary przysłów. Dwa przysłowiowe zdania, które są ze sobą powiązane, czy to za pomocą fonetyki, semantyki, haseł, składni, chwytu retorycznego, sytuacji czy tematu, w wyższą, w wyższą jednostkę

architektoniczną. Istnieją dwa przysłowia, które sąsiadują ze sobą, które są łączone i układane tyłem do siebie .

Dwa przysłowia, które są razem, które są połączone fonetyką, semantyką, hasłami, składnią, środkami retorycznymi, sytuacją lub tematem w wyższą jednostkę. Zatem jest w tym pewne znaczenie, co, jaki był, jaki był zamiar wydawcy, łącząc te dwa elementy razem? Każde z nich oznacza coś samo w sobie i nie chcę tego wcale bagatelizować. Każde przysłowie samo w sobie ma znaczące znaczenie, ale kiedy zestawisz je jeden po drugim, w pewnym sensie tańczą razem.

A wspólny taniec bardzo różni się od tańca wykonywanego samodzielnie. Dobra. I właśnie to próbuję powiedzieć.

Odkryto to tygodniami, cytuję, odkryłem takie sąsiednie powiedzonka w 1994 roku. Problem najwyraźniej zignorowano. Mój artykuł został napisany sześć lat wcześniej, ale jest już spóźniony o sześć lat, ale przynajmniej zrozumiał, że istnieją pary przysłów. I widać literacki, literacki kunszt.

Oto przysłowia Salomona zebrane przez ludzi Ezechiasza, rozdział 25.1 Księgi Przysłów. Oto przysłowia Salomona, które zostały zebrane. A następnie są one zbierane przez tych redaktorów, którzy następnie wybierają określone przysłowia i nie wybierają innych przysłów. Pierwszy król, pierwszy król czwarty i piąty mówią nam, że Salomon napisał około 3000 przysłów.

Mamy ich tylko około 375. Dostajemy około jednej dziesiątej lub mniej tego, co Salomon faktycznie zebrał z fragmentów 1 Król. 4 i 5. Zatem zostały one zredagowane później przez ludzi Ezechiasza, czyli kilka i pół wieku po czasach Salomona.

Istnieją przykłady dłuższych jednostek. Jak powiedzieliśmy, w Księdze Przysłów 31 o cnotliwej kobiecie, numeryczne powiedzenie, to kilka problemów z rzędu. Hm, i tego typu rzeczy.

Jak częste są pary przysłów? Jak częste są pary przysłów? Cóż, w Księdze Przysłów rozdział 10, wersety od 10 do 29, przepraszam, rozdziały Przysłów od 10 do 29, jest około 595 wersetów. Dobra. Przysłów 10 rozdziałów od 10 do 29, jest 595 wersetów.

Przeglądając te 62 przykłady parowania, znalazłem 62 przykłady, czyli 124 wersety. Mamy więc 595 wersetów, a 124 z nich są sparowane. To 21%, 21% przysłów, które powinny być rozproszone razem w nieładzie, zdania z rozdziałów 10 Księgi Przysłów do 29.

Ale istnieje przykład, że jest ich 124, czyli 21% występuje w parach. Na przykład 15 rozdział Księgi Przysłów, wersety 16 i 17, jak mówi, to dwa lepsze niż przysłowia. Dobra.

Są dwa lepsze niż przysłowia. I tak, są one umieszczane jeden po drugim. I zobaczmy, czy to mam.

Tak, mam to tutaj napisane. Mówi: „Lepiej trochę w bojaźni Pańskiej, niż wielkie bogactwo w zamieszaniu”. To jedno przysłowie.

A zaraz po nim kolejne przysłowie mówi: „Lepsza mała porcja warzyw z miłością, niż tuczne cielę z nienawiścią”. I tak, te dwa są umieszczane jeden obok drugiego. A jednak w całej Księdze Przysłów znajduje się 21 takich lepszych niż przysłowia.

Jest ich 21, co nazywają „Lepsze niż przysłowia”, lepsze to niż coś innego, struktura. Jest ich 21, ale zauważcie, że spośród 21, dwa z nich występują jeden po drugim. Jaka jest tego możliwość? Jakie jest tego prawdopodobieństwo? Jeśli masz 21, 31 rozdziałów i 21 przykładów, można by pomyśleć, że będą one rozproszone po całym miejscu.

I czasami tak jest, ale w tym przypadku mamy dwa ułożone jeden obok drugiego, nie tylko dwa w tym samym rozdziale, ale są one ułożone tyłem do siebie. A to pokazuje, że oni są połączeni w pary. Są dobierani w pary.

Jedno przysłowie odnosi się do innego kontekstu, na przykład bogactwem bogatych jest ich ufortyfikowane miasto. To jest rozdział Przysłów 10:15 i 16. W Księdze Przysłów 10:15 i 16 napisano, że „bogactwo bogatych to ich warowne miasto, ale ubóstwo to ruina biednych”.

Jeśli kiedykolwiek byłeś biedny, wiesz, co oznacza ruina biednych. Zatem nie jest to opis tego, jak to powinno wyglądać. Opisuje jak to jest w życiu.

Zatem dzieje się tak, jak przysłowie mówi: bogaci są ich ufortyfikowanymi miastami, a bieda jest ruiną biednych. Następny werset trochę to kwalifikuje. „Zapłatą sprawiedliwego jest życie, zarobkiem niegodziwych jest grzech i śmierć”.

Mówi się więc, że jeśli masz swoje bogactwo, ale jesteś niegodziwy, to masz duży problem. A jeśli jesteś biedny i sprawiedliwy, otrzymasz życie i inne rzeczy. Zatem jeden werset w pewnym sensie kontekstualizuje i pomaga nam zrozumieć znaczenie drugiego.

Jest tu struktura chiastyczna, którą zauważył niejaki Steinmann, który napisał znakomity komentarz do Księgi Przysłów. Zauważył to również niejaki Ray Van Leuwen, który obszernie napisał rozdziały od 25 do 27 Księgi Przysłów, ale napisał

też na ten temat cały komentarz w Biblii tłumacza. I wtedy zauważyli tę chiastyczną strukturę.

Pamiętajcie, że powiedzieliśmy, że chiastyczny to X Chi po grecku, AB B A. Teraz jest to rozszerzone, ale wersety z Księgi Przysłów, rozdział 26, wersety 1 do 12 traktuje jako strukturę chiastyczną. Chcę przeczytać rozdział 26, wersety od 1 do 12 i pokazać, że w zasadzie cały ten werset od 1 do 12 jest tym, co Toy, starszy komentator piszący w Księdze Przysłów, nazywa to Księgą Głupców. Zatem w Księdze Przysłów wszystkie te powiedzenia znajdują się w rozdziałach od 10 do 29, ale w rozdziale 26, wersetach od 1 do 12, wszystkie te wersety wydają się wiązać razem wokół tematu głupca.

Zatem Toy nazywa ten rozdział 26 wersetów od 1 do 12 Księgą Głupców. I prawdopodobnie nazwałbym go Zwojem głupców. Ale tak czy inaczej, powiedział Księgę Głupców.

Pozwólcie, że to przeczytam, a następnie rozdział 26, wersety 1 i następne Księgi Przysłów. „Jak śnieg w lecie i deszcz w czasie żniw, tak honor nie przystoi głupcowi”. To będzie teraz kluczowe zdanie.

Honor nie przystoi głupcowi. Przysłów rozdział 26, wersety od 1 do 12. Chodzi o to, co pasuje? Co pasuje? I tu jest napisane: „Jak śnieg w lecie i deszcz w czasie żniw, honor nie przystoi głupcowi. Jak trzepoczący wróbel w pędzącej jaskółce, niezasłużona klątwa nie odpoczywa. Bicz na konia i uzda na osła, i laska na grzbiet głupców”. I znowu głupiec przychodzi do głowy.

„Bicz na konia i uzda na osła, i laska na grzbiet głupców”. Następnie nasze wersety, nasze dwa wersety będą odnosić się do Przysłów 26:4 i 5. „Nie odpowiadaj głupiemu według jego głupoty, bo inaczej będziesz taki jak on”. Werset 5: „odpowiedz głupiemu według jego szaleństwa, bo inaczej będzie mądry we własnych oczach”.

Zobacz rodzaj zagadki lub paradoksu, niektórzy nazywają to sprzecznością. Te dwa wersety omówimy wkrótce.

„Wysłanie wiadomości ręką głupca jest jak odcięcie sobie nogi lub wypicie trucizny.” Nie wysyłaj wiadomości przez głupca.

„Jak bezużyteczne nogi chromego, tak przysłowie w ustach głupca”. Przysłowia służą mądrości, prawda? Ale czy głupi może cytować Przysłowia? Tak.

I to jest jak bezużyteczne nogi kulawego – przysłowie w ustach głupca.

„To tak, jakby przywiązać kamień do procy, oddawać cześć głupcowi. Głupiec nie powinien mieć honoru.

Jak cierń w ręku pijaka, tak przysłowie w ustach głupca.” Kiedy głupiec cytuje przysłowie, to tak jakby wbić cierń w rękę.

„Jak łucznik, który rani na chybił trafił, tak jest i ten, kto zatrudnia głupca lub przechodnia. Jak pies wraca do wymiocin, tak głupiec powtarza swoje szaleństwo, swoje szaleństwo. A potem ostatni werset: „Czy widzisz człowieka mądrego w jego własnych oczach? Większa nadzieja jest dla głupca niż dla niego.”

Przeczytaj ten ostatni werset. „Czy we własnych oczach widzisz osobę mądrą? Jest dla nich większa nadzieja niż dla głupca. Co jest gorszego od bycia głupcem? Być mądrym we własnych oczach. Duma i arogancja są gorsze niż bycie głupcem.

Zgodnie z ostatnim wersetem, podsumowanie tego fragmentu przysłowia tutaj. A, honorowanie głupca nie jest stosowne. B, nieistotna klątwa.

C, podwójne porównanie, honor nie przystoi głupcowi. Więc możesz zobaczyć, jak to idzie w A, B, C, D, a potem D, C, B, A. Wycofaj się. To chiazma.

A tak przy okazji, to będę miał, powinienem, wrzucę to. Prezentacje PowerPoint będą dostępne online. Możesz pobrać PowerPoint i prawdopodobnie powinieneś go pobrać, a także śledzić ten długi wykład na temat Przysłów 26:4-5.

Ale tak, mam tam rozłożony chiazm. Steinman zauważa, że istnieje rodzaj chiazmu ukrytego w innym chiazmie. I to właśnie nazywa E1, głupotą głupca.

Rozdział 26, werset 4. E2, głupota głupca jest jego mądrością. 26,5. F to szaleństwo wykorzystywania głupca do ważnych spraw. Wiersz 6. G, przysłowie w ustach głupców.

26,7. H, ognisko chiazmu. H, honor nie przystoi głupcowi. I to jest główne przesłanie całej tej sekcji. Honor nie przystoi głupcowi. Zatem co przystoi głupcowi? Pytanie brzmi: jak postępować z głupcem? Dobra. Honor nie przystoi głupcowi.

Rozdział 26, werset 8. Zauważ, że 26.1 w zasadzie mówi to samo. Dobra. Przysłowie w ustach głupców.

26,9. G, a potem powrót F, szaleństwo wykorzystywania głupca do ważnych spraw. 26.10 to F, a potem E1, głupota głupca, werset 11. A potem mądrość głupca.

Lepiej być głupcem, niż być mądrym we własnych oczach. Rozdział 26:12 kończy się w ten sposób. Zatem Steinmann, jak sądzę, wskazuje na te dwa zakorzenione chiazmy. To naprawdę interesująca konstrukcja.

Próbuję powiedzieć, że kiedy redaktorzy łączą to w jedną całość, to łączą to w jedną całość. Jest bardzo dobrze, rozdziały 26, wersety od 1 do 12 są wyjątkowo dobrze skonstruowane i mają wyższe znaczenie. I myślę, że Van Leeuwen ma rację.

Mówi, że w zasadzie mówi nam, jak powinniśmy interpretować przysłowia. Taka jest więc interpretacja czy hermeneutyka mądrości, że nie wszystko jest takie proste. Wszystko nie jest proste.

Widzisz sytuacje, są one złożone i musisz je bardzo delikatnie interpretować. Masz głupca, który potrafi zacytować przysłowie. Więc musisz, wiesz, musisz trochę pomyśleć o tych rzeczach.

I głupsza i gorsza, hermeneutyka oceniająca to, co pasuje. Honor oddany głupcowi. Nawiasem mówiąc, jest to powtórzone w wersecie pierwszym i ósmym, różga w plecy głupców.

Powtórzę raz jeszcze: co przystoi głupcowi? Kij na plecy głupców. Odpowiadając głupcowi, czy nie. Jest powtórzenie, duże powtórzenie.

„Nie odpowiadaj głupiemu według jego głupoty”. Następny werset: „Odpowiedz głupiemu według jego głupoty”. Zatem w wersetach czwartym i piątym występuje wiele powtórzeń, którym się przyjrzymy.

Wysyłam głupca jako wysłannika. Powtórzę: czy to jest to, co pasuje? Nie wysyłaj głupca, jeśli chcesz mieć posła lub ambasadora.

Głupiec wypowiadający przysłowie w rozdziale 26:7 i 26:9 mają w obu rozdziałach głupca wypowiadającego przysłowie. Zatrudnianie pracowników. Pijak, nie rób pijaka i nie rób głupca.

Hire, werset 10. Zasadniczo Van Leeuwen przedstawia te rzeczy jako rzeczy, które nie są odpowiednie dla głupca. A on ci po prostu mówi, jak postępować z głupcem.

Więc dobrze. Wariacje parowania. Teraz to może być zabawne.

Zwróć uwagę, jak próbuję to utrzymać i próbowałem ci pokazać, że 21% z nich w Księdze Przysłów 10 do 29 to te pary. Takich jest 21% z nich. Jest ich około 60.

Dobra. Ale są też odmiany. Istnieją triady.

Czasami są trzy przysłowia z rzędu. Nazywamy je triadami. Stuart Weeks w swojej książce Early Israelite Wisdom również odnotowuje te triady.

Na przykład rozdziały 23:26–28 i rozdziały 24:10–12 i tak dalej. Czasami odkryłem tak zwane pary rozdzielone. Innymi słowy, istnieją dwa wersety, które są w pewnym sensie blisko siebie, ale są ze sobą powiązane.

Dlatego nazywam je parami rozdzielonymi. Dobra. Przykład: Przysłów 10, werset 8 i werset 10.

Pomiędzy nimi znajduje się werset, ale te dwa, 8 i 10, idą w parze. To samo dotyczy rozdziału 16:32 i rozdziału 17:1. Te dwa słowa idą w parze, ale pomiędzy nimi jest werset. To samo dotyczy rozdziału 17:26 i rozdziału 18:5.

Teraz para plus jeden odłączony. Czasami stwierdzałem, że była to para, ale potem pojawiał się werset, a potem inny, odłączony. To trochę jak zepsuta triada. Masz ciasną parę.

Jest tam umieszczony werset, a potem jeszcze jeden, który łączy tę parę. To jest jak triada albo jak para plus jeden. I masz to w 15:1 i 2, a następnie w wersecie 4. Masz to w 15:8 i 9 oraz wersecie 11. I masz to w rozdziałach 20:16 i 17, a następnie w wersecie 20. Zatem to jest pomysł pary plus jeden dołączony.

A potem coś, co było naprawdę kontrowersyjne i jestem po prostu wdzięczny za tego gościa, który jest wspaniałym bratem. Knut Heim, jeden z czołowych badaczy Księgi Przysłów na świecie, stworzył dla nas serię artykułów na temat Księgi Przysłów, która jest dostępna na YouTube. Możesz to obejrzeć. Ma coś, co nazywa klastrami. Zatem nie tylko mamy pary i triady, ale mamy też skupiska tych przysłowiowych rzeczy, które są ze sobą powiązane. Wcześniej nazywałem je sznurkami, ale on nazywa je skupiskami i ustępuję mu. Najwyraźniej jest głównym ekspertem w tej dziedzinie.

Pokazuje, jak rozdziały 11:9 do 12, na przykład rozdziały 15:29 do 33, jak te rzeczy są powiązane w tych grupach. Zatem nie ma po prostu par, triad, par plus jeden, ale są też ciągi znaków lub zbiory przysłów, które redaktorzy umieścili razem.

Teraz omówię pięć przykładów par, ale dzisiaj zajmiemy się tylko jedną, ponieważ ta z 26:4 i 5 jest najważniejsza ze względu na zagadkę, paradoks, konflikt lub sprzeczność.

Jednak chcesz to ustalić. Są to wersety 4 i 5. W rozdziale 26:4 i 5 Księgi Przysłów czytamy: „Nie odpowiadaj głupiemu według jego głupoty, bo inaczej będziesz do niego podobny”. Następny werset: „Odpowiedz głupiemu według jego szaleństwa, bo inaczej będzie mądry we własnych oczach”.

Czy nie powinienes odpowiadać głupcowi, jak mówi pierwszy werset, czy też powinienes odpowiadać głupcowi, jak mówi następny werset? Nazywa się to więc przysłowiami sprzecznymi. Zanim przejdziemy do tekstu biblijnego, chcę się trochę pobawić i po prostu pobawić.

To zjawisko dwóch zderzających się ze sobą przysłów można spotkać na całym świecie, w różnych okresach. Dlatego sprzeczne przysłowia są zjawiskami dobrze znanymi. Alstera, który zajmuje się dwoma tomami, dwoma pięknymi tomami Przysłów starożytnego Sumeru. Dobra. Mówimy o Sumerze, dawno temu, tysiące lat przed Salomonem. Dobra. Tysiąc lat przed Salomonem lub wieleset lat przed Salomonem, przed Izraelem, Sumerem, historia zaczyna się w stylu sumeryjskim.

Zauważa, że zebrał zbiór sumeryjskich przysłów i zauważa, że niektóre z nich są sprzeczne i sprzeczne. Część gatunku w prawie wszystkich językach wykorzystuje następnie ten kontrast. Mieder, facet z Vermont, który bada te rzeczy, również nazywa je antyprzysłowiami lub pokręconymi przysłowiami.

Przeanalizujemy kilka pokręconych przysłów w języku angielskim. Po prostu się tym pobawimy. Dobra.

Wiem, że to długo, ale chciałem to zrobić szczegółowo, bo wiem, że jeśli nie zrobię tego szczegółowo, kto to robi. A więc przysłowia angielskie i pobawimy się z jego książką. Mieder napisała książkę zatytułowaną *Twisted Wisdom, Modern Anti-Proverbs* w 1999 roku.

Przyjrzymy się niektórym z tych antyprzysłów. Poznać ich. Przysłowia sumeryjskie, weźmiemy kilka z Alster, a potem pojedziemy do Nigerii i są przysłowia joruba, które pochodzą z Nigerii. Przyjrzymy się niektórym kontrastom między nimi. A właściwie nawet w Piśmie Świętym pojawiają się napięcia pomiędzy rzeczami, które w pewnym sensie są ze sobą sprzeczne. Z jednej strony masz suwerenność Boga, a z drugiej wolną wolę człowieka. Jak te rzeczy mają się do siebie? Cóż, jeśli się zreformujesz, idą w jedną stronę. Jeśli jesteś zwolennikiem arminowskiej perspektywy, oni idą w drugą stronę. I już wiesz, który z nich będziesz podkreślał.

Jesteś jak ja i stoisz pośrodku, jesteś uderzony z obu stron, wiary i uczynków. Czy to przez wiarę, czy przez uczynki, a wiara bez uczynków jest martwa, ale jednak wiara, wiesz, działa, to nic dobrego i tak dalej. I tak to rozumiecie, Trójca, całe pojęcie Trójcy to Bóg, no wiecie, jest jedno.

Słuchaj, Izraelu, Jahwe jest naszym Bogiem, Jahwe jest jeden. A jednak mamy ojca, syna i Ducha Świętego. I tak trzy w jednym.

A jak działa Trójca, mówisz, cóż, to tylko Trójca i odrzuć ją. Nie, nie, stary. Trójca to tajemnica. To niesamowite, kiedy zaczniesz myśleć o tym głębiej, tak jak robili to ojcowie kościoła. Są więc tego rodzaju sprzeczne rzeczy. Zatem pobawimy się angielskim.

Angielskie przysłowia paradoksalne lub sprzeczne. To część gatunku i Mieder prezentuje niektóre z nich. Teraz pozwólcie, że wezmę tylko jedno.

Nieobecność sprawia, że serce staje się milsze. Nieobecność sprawia, że serce staje się milsze. Innymi słowy, jestem w seminarium, moja żona wróciła do Buffalo State College i tak dalej, a nieobecność sprawia, że serce staje się bardziej czułe.

I pragnę z nią być. I tak, w miarę jak nieobecność, moje pragnienie i tęsknota za moją żoną, znacznie się wzmocniły. Zatem nieobecność sprawia, że serce staje się milsze.

Wiemy jak to jest. A co powiesz na ten? Nieobecność sprawia, że serce staje się bardziej czułe dla kogoś innego. No cóż, i wiesz jak to jest.

Dobra. Więc facet zakochuje się w tej dziewczynie czy czymkolwiek innym, a ona jest tutaj, a on jest tutaj. A potem nagle spotyka tę inną postać, tę kobietę, i teraz się w niej zakochuje.

A teraz ma prawdziwy problem. Myślę, że to samo wydarzyło się w serialu Yellowstone. I ma dziewczynę.

Nie będę tego reklamować, ale tak czy inaczej. Zatem nieobecność sprawia, że serce bije mocniej dla kogoś innego. I widać, jak przysłowie jest tam przekręcone.

Nieobecność sprawia, oto kolejny. I sam to powiedziałem. Nieobecność sprawia, że serce staje się milsze. Nieobecność sprawia, że serce błądzi. Oj. Technika wariacyjna, zastąpienie rymującego się słowa, fonder, wander, dwa zupełnie różne znaczenia zbudowane na tym samym przysłowiu.

Oto kolejny. To jest prawdziwe anty-przysłowie. „Nieobecność sprawia, że serce staje się milsze” i „poza zasięgiem wzroku, poza umysłem”, poza zasięgiem wzroku, poza umysłem.

Nieobecność sprawia, że serce staje się bardziej czułe, czy też jest poza zasięgiem wzroku, poza umysłem? Dwa całkowicie sprzeczne, sprzeczne przysłowia. Tak więc, bawimy się z tymi, którzy mówią po angielsku, a oni są całkiem zabawni, bawiąc się tymi rzeczami.

Tu jest jeden. To jest interesujące. X dziennie trzyma Y z daleka. Teraz jest to sposób, który wszyscy znamy. "Jedno jabłko dziennie utrzyma Cię z dala od lekarza." Takie jest przysłowie. Jedno jabłko dziennie utrzyma Cię z dala od lekarza. Większość z nas słyszała to w dzieciństwie. Jedno jabłko dziennie utrzyma Cię z dala od lekarza. Jabłka są dobre do jedzenia. Apple dziennie trzyma lekarza z daleka. Takie jest przysłowie.

A co powiesz na ten? Przekręcone przysłowie. „Kryzys dziennie powstrzymuje impeachment”. Bill Clinton. „Kryzys dziennie powstrzymuje impeachment”. I to było wykorzystywane w kręgach politycznych.

Oto kolejny zwrot akcji. „Śmiech dziennie trzyma z daleka od psychiatri.” Śmiech dziennie trzyma z daleka od psychiatri. Dobrze jest być szczęśliwym i czasami śmiać się.

Oto kolejny. „Dzienny wysiłek chroni przed porażką.” Wysiłek dziennie pozwala uniknąć niepowodzeń. Włóż wysiłek, dyscyplinę. Dyscyplina równa się wolność. Myślę, że powiedział to niejaki Jocko Willink. Dyscyplina równa się wolność. Dzienny wysiłek chroni przed porażką.

Oto jeden. Przysłowia mają na myśli, każdy wchodzi w to, gdzie jest to w Biblii. To musi być prawda, prawda i wszystkie te ciężkie, wielkie rzeczy. Czasami przysłowia mają na celu zabawę.

No wiesz, ten facet jest na maszcie statku. Jeździ tam i z powrotem. Uderz mnie, ale tego nie czuję (Prz 23,35). I to jest parodia. Więc musisz trochę rozjaśnić te przysłowia.

Oto kolejny. „Jedna cebula dziennie trzyma wszystkich z daleka”. Jedna cebula dziennie trzyma wszystkich z daleka. A ty mówisz, że to ma wywołać uśmiech na twojej twarzy.

Dobra. Oto kolejny. To bardziej religijne. „Rozdział Biblii dziennie trzyma Szatana z daleka”. Rozdział dziennie trzyma Szatana z daleka. Jest tam kilka dobrych rad.

A jedno jabłko dziennie trzyma lekarza z daleka. I tak nie płaci rachunków. Nie płacisz rachunków – to odpowiedź. Nie widzisz lekarza. Dobra. Jabłka są obecnie bardzo drogie. Równie dobrze możesz mieć lekarza. Lepsze niż jabłko dziennie. Lepsze niż jabłko dziennie.

Dobra. A oto ten o kurczaku. To dyskusja pomiędzy dwoma kurczakami. No to stara kura mówi do młodej kury, on mówi, stara kura mówi, dam ci dobrą radę. Zauważcie, że mamy do czynienia z pewną radą: stara kura, młoda kura, stara mądrość, młody człowiek się uczy. Dobra. Jesteśmy więc w takim kontekście, tylko że używają kurczaków. Dobra. Pozwól, że dam ci dobrą radę. Młoda kura pyta: co to jest? „Stara kura mówi, że jedno jajko dziennie trzyma siekierę z daleka”. Jedno jajko dziennie trzyma topór z daleka. Innymi słowy, lepiej uważaj na swoje jajka. Dobra.

To są przekręcone przysłowia. Wolfgang Mieder dzięki niemu daje nam przysłowiową zabawę.

Właściwie to bawiłam się nimi razem z córką. Myślę, że to miało miejsce naprawdę w tym pokoju. W naszej rodzinie mamy poważny konflikt. Jestem dużą poranną osobą. Jak zwykle wstaję o piątej, piątej rano. Szczerze mówiąc, jestem już na emeryturze i

nadal wstaję o piątej rano, czasem o 5:30. Czasami śpię do 5:30, tak jak dzisiaj rano. Ale tak czy inaczej, moja żona jest ważną osobą nocną. Więc kładzie się spać między drugą a czwartą w nocy.

Dobra. Więc w pewnym sensie tęsknimy za tym, podczas gdy nasze dzieci są wszystkie, właściwie wszystkie w dużym stopniu ją naśladową. Dobra. A więc coś w rodzaju nocnych ludzi. Więc próbowałam powiedzieć córce, że musi wstać wcześniej i to znaczy, że najlepsza część mojego dnia przypada pomiędzy szóstą rano a południem. Wtedy właśnie wykonuję cały dzień pracy.

Dlatego staram się zachęcać córkę. Idzie do college'u i próbuje ją zmusić, żeby naprawdę twardo stąpała po ziemi. Mówię jej więc : „ranny ptak łapie robaka”. Wczesny ptak łapie robaka. Naprawdę w to wierzę. Zatem wstań wcześniej, zabierz swoje rzeczy i ruszaj w drogę.

Dobra. Ona jest naprawdę mądrym biczem. Wszystkie moje dzieci są mądrzejsze ode mnie. Ale tak czy inaczej, moja córka wróciła bez mrugnięcia okiem. Mówi: „Tak, tato, ranny ptak dostaje robaka, ale druga mysz dostaje ser”. „Druga mysz dostaje ser”.

I tak mieliśmy coś w rodzaju przysłowiowej wojny czy pojedynku i było fajnie. Było to żartobliwe przekomarzanie się ojca z córką. A tak w ogóle, spójrz, zanim skoczysz.

Oto kolejne przysłowie. Rozejrzyj się zanim skoczysz. Więc spójrz, zanim skoczysz.

I tutaj trzeba się trochę zawahać, bo zamierzasz skoczyć i zeskakujesz z czegoś. Spójrz, zanim przejdiesz do tego, w co się pakujesz. Dobra.

Służył do skakania z klifów do kamieniołomów i tym podobnych. I sprawdzasz, czy jest tam wystarczająco dużo wody, żeby cię złapać, gdy skoczysz z 20-metrowego klifu i tym podobne. Rozejrzyj się zanim skoczysz.

Ale inne przysłowie mówi, że „kto się waha, ten jest zgubiony”. Poświęcasz zbyt dużo czasu na szukanie. Wahasz się. To jest stracone. Straciłeś szansę. Jeśli na początku ci się nie uda, spróbuj, spróbuj ponownie.

„Jeśli na początku ci się nie uda”, „jeśli na początku ci się nie uda, spróbuj, spróbuj ponownie”. Drugie przysłowie mówi: „nie wal głową w mur”. Musisz wiedzieć, kiedy odpuścić. Po prostu: „jeśli za pierwszym razem ci się nie uda, spróbuj, spróbuj jeszcze raz”. Następne przysłowie mówi: nie wal głową w mur. Dobra. Lub „Nie bij martwego konia”. Dobra. Musisz wiedzieć, kiedy się wycofać.

To znaczy, kiedy coś idzie źle i wszystko pójdzie źle, musisz powiedzieć: „Mam tu problem i musisz ponownie przeanalizować”. Jeśli tego nie zrobisz, będziesz po

prostu walał głową w ścianę. A dzisiaj mamy wielu ludzi, którzy po prostu robią to samo i popełniają w kółko te same błędy.

Dobra. Jeśli nigdy tego nie zrobisz, „nigdy nie jesteś za stary, żeby się uczyć”. „Nigdy nie jesteś za stary, żeby się uczyć.” Kocham to. „Nigdy nie jesteś za stary, żeby się uczyć.” Jakie jest inne przysłowie? „Nie da się nauczyć starego psa nowych sztuczek.” „Nigdy nie jesteś za stary, żeby się uczyć.” A może „Nie da się nauczyć starego psa nowych sztuczek”. Czy dajesz sobie spokój ze starymi ludźmi, czy, no wiesz, dajesz im spokój?

„Wiele rąk sprawia, że praca jest lekka”. „Wiele rąk sprawia, że praca jest lekka”. Uwielbiam to. „Wiele rąk sprawia, że praca jest lekka”. Cóż, co mówi inne przysłowie? „Zbyt wielu kucharzy w kuchni psuje rosół”. „Zbyt wielu kucharzy w kuchni psuje rosół”. Ups. Za dużo. Więc rozumiesz.

„Zachowaj na deszczowy dzień.” „Zachowaj na deszczowy dzień.” To coś w rodzaju przysłowia. „Zaoszczędź na deszczowy dzień.” Kolejne przysłowie, które pojawia się w drugą stronę. „Jutro samo się o siebie zatroszczy”. Brzmi prawie biblijnie. Mateusza 6 czy to było? Tak czy inaczej, „jutro samo się o siebie zatroszczy”.

Przejdźmy teraz do Sumeru. Oto kilka sumeryjskich przysłów.

„Z ust biednego nie można nic wyjąć”. Sumeryjskie przysłowia pochodzą z około 1800, 1900 roku p.n.e. To tak, jak kiedyś z Abrahamem. Minęło około tysiąca lat przed Dawidem i Salomonem. Zatem „nie można nic wyjąć z ust biednego”. Nic tam nie ma. Dobra.

Następne przysłowie mówi: „Tak biedny jest człowiek, że w ten sposób przywracane jest to, co zostanie mu zabrane z ust”. A więc wraca w drugą stronę i mówi: „No cóż, poczekaj chwilę, wiesz, i nie jestem pewien, czy rozumiem te dwa przysłowia, ale są tam wyraźnie sprzeczne rzeczy”.

Oto przysłowie z Aruby z Nigerii. Dobra. Używają tu przysłów, aby wzmocnić swoje argumenty w kontekście prawnym i nie tylko. Mówi: „Najgłośniejszy hałas robi pusta beczka”. „Najgłośniej hałasuje pusta beczka”.

Ten, który ma treść, nie hałasuje. Innymi słowy, jeśli napełnisz beczkę piaskiem i owiniesz ją, nie zrobi to żadnego hałasu. Ale bierzesz tę samą beczkę, wysypujesz cały piasek i jest pusta beczka. Uderzasz, rozbrzmiewa gong i wydaje potężny dźwięk. A więc „najgłośniejszy hałas robi pusta beczka”. „Najgłośniej hałasuje pusta beczka”, ale ta, w której jest zawartość, już nie.

Więc, co to oznacza, to widzisz, co to mówi w odniesieniu do osoby, że często ludzie, którzy mówią najgłośniej, nie mają nic w głowach. Ale tak czy inaczej, OK.

Przepraszam. Kontrastem jest to, że „jeśli sam siebie nie będziesz chwalił, nikt cię nie będzie chwalił”. Innymi słowy, tak, to pusta rzecz, ale jeśli sam siebie nie pochwalisz, nikt tego nie zrobi.

I tak te dwa przysłowia w pewnym sensie uderzają w siebie na różne sposoby. Oto kolejna opowieść o wojowniku. „Wojownik nie otrzymuje rany w plecy.” „Wojownik nie otrzymuje rany w plecy”. Wojownik zawsze walczy. Dlatego bierze rany na przód.

Pojawia się kolejne przysłowie: „Walka i ucieczka to piękno odwagi”. „Walka i ucieczka to piękno odwagi”. Innymi słowy, musisz być na tyle mądry, aby wiedzieć, że przegrywasz bitwę. Wynoś się stąd. Dobra. I tak ten drugi mówi, że nie zostaje ranny w plecy, ale trzeba wiedzieć, kiedy się wycofać.

więc dwa rodzaje przysłów przeciwstawnych. Oto książka Petera Hattona, z której korzystałem w niektórych przypadkach. Nazywa się „Sprzeczność w Księdze Przysłów: Głębokie wody rady”, 2008. Bardzo doskonała, doskonała książka. Te sprzeczności nie są niedoskonałościami, ale częścią subtelnej i głębokiej strategii dydaktycznej mającej na celu rozbudzenie w czytelnikach zdolności krytycznych.

Są trochę jak wiry. Wiesz, co to jest wir? Woda opada, ale potem wody opadają, ale potem pojawia się wir, który krąży z powrotem w ten sposób. Więc właściwie, mimo że woda płynie w tym wirze, woda przeciwstawia się temu i tak dalej.

W którą stronę więc płynie woda? Woda płynie w tę stronę, ale wir zabiera ją z powrotem w drugą stronę. Zatem Hatton wskazuje tutaj, że zdolności krytyczne biorą pod uwagę główny przepływ wody. Tak, ale widzą też wiry, które falują w drugą stronę.

Hatton pisze: „Odkryjemy, że przysłowia osiągają swój cel, jakim jest przebudzenie czytelników do mądrości, wprowadzając sprzeczności do przekazu swoich powiedzeń. To zniesławia nie tylko same powiedzenia, ale także kontekst i inne wypowiedzi wokół nich. Czytelników nakłania się do ponownego zwrócenia uwagi na formę mądrości, której znajomość może doprowadzić do jej odrzucenia”.

Innymi słowy, w tych przysłowiach, ścieg w czasie oszczędza czas. Już nawet o tym nie myślisz. Ale dzieje się tak, że kiedy dochodzi do tych starć, nagle zaczynasz myśleć o niuansach.

Jakie jest tego prawdziwe znaczenie? To zastanawiająca hermeneutyka. Kiedy zderzysz te dwie rzeczy w ten sposób, powstanie hermeneutyka pełna refleksji lub pełna refleksji interpretacja, w wyniku której wrócisz do oceny tego, co pasuje do 26. rozdziału Księgi Przysłów. Ważny jest moment.

Ludzie, charakter ludzi jest ważny. Sytuacja, socjologiczna i retoryczna, jest ważna i należy ją wziąć pod uwagę. Zatem wewnętrzne sprzeczne elementy w jednym przysłowiu.

Zatem tutaj Hatton wskazuje na pewne konflikty w obrębie pewnego przysłowia, w samym przysłowiu. W Księdze Przysłów 13:24 powiedziano: „Kto wstrzymuje się od laski”, „kto wstrzymuje się od laski, nienawidzi swego syna”. A ty mówisz: czekaj, czekaj, ojciec, który powstrzymuje różgę, OK, nie zajmujemy się już tą sprawą.

Dobra. Zastanawiam się, czy powinniśmy, ale tak czy inaczej „kto powstrzymuje się od różgi, nienawidzi swego syna, a kto go miłuje, wcześniej go karze”. Więc jest trochę na odwrót.

Wiesz, facet, który rzekomo wydaje się być miłosierny, tak naprawdę nienawidzi swojego syna. A ten, kto go miłuje, pilnie karci swego syna. Jest to sprzeczne z większością rodzicielstwa, które widzę dzisiaj, gdzie rodzic nie karze dziecka i nie mówi: „Hej, chcę być zabawną osobą i nie stosuje żadnej dyscypliny”.

I cóż, to mówi, że ten, kto powstrzymuje się od różgi, w rzeczywistości nienawidzi swojego dziecka, ale ten, kto karci dziecko wcześniej, ten naprawdę je kocha. To jest naprawdę ważne przysłowie, które można rozumieć w drugą stronę. Oto kolejny.

Rozdział 27.6, Przysłów 27:6: „Wiarygodne są ciosy kochanka”. Innymi słowy, ciosy kochanka są godne zaufania, „ale niebezpieczne są pieszczoty tego, kto nienawidzi”. Innymi słowy, masz osobę, która nienawidzi danej osoby, używa pieszczot i wszelkiego rodzaju zbliżeń, drażliwości i uczuć. To nie tak, byłbym ostrożny. „Wiarygodne są ciosy kochanka”. Innymi słowy, jeśli masz przyjaciela, który mówi ci, jak jest, ma dość odwagi. Myślę, że wielu ludzi potrzebuje takich ludzi. Osoba, która może w pewnym sensie lubić i to jedna z rzeczy, które naprawdę szanuję u mojej żony, to to, że ona mi powie, kiedy coś schrzanię, ona mi to powie. Oczywiście, ona zawsze się myli, ale powie mi, kiedy zrobię coś głupiego lub coś niewłaściwego lub niepoprawnego. A potem muszę to rozważyć i często poprawiać, bo ona zwykle ma rację.

Dobra. Nie mów jej tego. Ale tak czy inaczej, musisz to zrobić, jedyne godne zaufania to ciosy kochanka. A niebezpieczne są pieszczoty tego, kto nienawidzi.

Oto kolejny, Przysłów 31:4-7. Rozmawia z nim matka Lemuela. Lemuel jest królem, jego matka rozmawia z nim, a on po prostu mówi: OK, po prostu to sparafrazuję. Mówi, że kiedy jesteś królem, nie upijaj się, bo jeśli jesteś królem i się upijesz, możesz wyrządzić ogromne szkody, bo możesz zniszczyć sprawiedliwość w swoim pijackim odrętwieniu.

Możesz zniszczyć sprawiedliwość i jesteś królem. Nie upijaj się. Zachowaj sprawiedliwość i takie tam.

Jednak ona potem wraca w drugą stronę i mówi, że wino i mocne napoje są dla biednych i potrzebujących, i dla tych, którzy mają naprawdę trudny okres w życiu. A ona twierdzi, że to są ludzie, którzy powinni pić. Dobra. Jako ucieczka. A więc jest tam naprawdę interesująca rzecz, jeśli chodzi o Przysłowia.

Przysłów 25:15 Cierpliwością można przekonać władcę. Miękki język może złamać kość. Dobra. Czy widzisz tam kolizję? „Miękki język może złamać kość”.

Innymi słowy, osoba, która rozmawia z królem, jest delikatna i może rzeczywiście przekonać króla. I dzisiaj w pewnym sensie straciliśmy sztukę perswazji. Wolelibyśmy po prostu, no wiesz, stereotypizować ludzi i wrzucić ich do tego czy innego pudełka, a oni wszyscy się mylą. A ci goście są w porządku.

Jestem z tą grupą. Ci goście są naszymi wrogami. Powiedział: nie, miękki, miękki język może złamać kość. A więc jest to piękne przysłowie. Ale znowu widzisz zderzenie, miękki język łamie twardą kość.

I że możesz zadać to jako zagadkę. Co jest miękkie, a jednocześnie łamie kość? Możesz więc wziąć przysłowie i zamienić je w zagadkę.

Co jest miękkiego, co łamie kość? Język. Więc tego rodzaju rzeczy również są dostępne. Ahikar pisał w latach 400. p.n.e. na dworze asyryjskim na Synaju, zasadniczo posługując się innymi przysłowiami i mądrością.

„Kontrolując temperament, irytuje się dowódcę, miękki język łamie kość”. Zatem tutaj mamy do czynienia z inną kulturą, z kulturą asyryjską, a nie z Izraelem. Izrael ma to w Księdze Przysłów 25:15, miękki język może złamać kość. Tutaj jesteś w latach 400.

A Ahikar ma w zasadzie „miękki język może złamać kość”, co jest interesujące. Przysłowia mają charakter międzynarodowy. Przysłowia były międzynarodowe.

Przysłowia Salomona, gdzie był mądrzejszy od ludzi egipskich. Najwyraźniej wiedzieli, że lud Egiptu jest mądry. Zatem oni, oni porównują, istnieje kontrast porównawczy pomiędzy, pomiędzy kulturami i naturą ich Przysłów.

A teraz natura powtórzeń w Księdze Przysłów. Jest wspaniała książka, której autorem jest Daniel Snell. Ta książka Daniela Snella nosi tytuł Przysłówia dwukrotnie opowiadane i skład Księgi Przysłów.

Wspaniała książka, genialny facet, odkryłem te rzeczy dawno temu i naprawdę miałem coś do powiedzenia na temat tych dwukrotnie powtarzanych Przysłów lub stosowania powtórzeń. Interesujące jest to, że w 26. rozdziale Księgi Przysłów, od 1 do 12, znajdują się trzy powtórzenia. I tak w rozdziale 26:1 mamy następującą informację: „jak śnieg w lecie i deszcz w czasie żniw, tak honor nie przystoi głupcowi”.

Następnie przejdź do wersetu ósmego. W wersecie ósmym jest napisane, jak przywiązywanie kamienia do procy. Podobnie jest z oddawaniem czci głupcowi. Podobnie jest z oddawaniem czci głupcowi. Te dwa wyrażenia powtarzają się w rozdziałach 26:1 i 26:8.

Oto kolejny. „Nogi zwisają u kaleki, a przysłowie z ust głupców. To jest 26:7, 26:9, zauważcie, że są oddzielone jednym wersem pośrodku. „Cierń wstępuje w rękę pijaka i przysłowie w usta głupców”, „przysłowie w usta głupców”. Znowu powtórzenie, 26:7, 26:9, jest to powtórzenie.

A potem oczywiście nasz werset: „Nie odpowiadaj głupcowi według jego głupoty”. Następny werset: „Odpowiedz głupiemu według jego głupoty”. Znowu powtórzenie, powtórzenie w 26:4 i 5. A więc są to trzy interesujące powtórzenia, wszystkie spakowane.

Zatem powtarzanie staje się ważną cechą i zazwyczaj jest to powtarzanie z niewielkimi zwrotami akcji. Musisz więc uważać i zwracać uwagę na te małe wycieczki. Porozmawiajmy teraz o spójności.

Jaki związek ma Przysłów 26:4 z wersem 5? Pierwszy werset mówi: Nie odpowiadaj głupiemu według jego głupoty. Co mówi werset szósty? Odpowiadaj głupcowi według jego głupoty. Jest to więc prawie dokładne powtórzenie, z wyjątkiem słów „nie”, „nie odpowiadać głupcowi według jego głupoty”, „Odpowiadać głupcowi według jego głupoty”.

Następny werset mówi: „abyś sam nie był taki jak on”. Innymi słowy, jakie są konsekwencje nieudzielenia odpowiedzi głupcowi? Nie odpowiadaj głupiemu według jego głupoty, abyś sam nie był do niego podobny. Oto konsekwencja.

Werset piąty mówi, aby nie był mądry we własnych oczach. Odpowiadaj głupiemu według jego głupoty, aby nie był mądry we własnych oczach. Tak więc widzicie tutaj powtórzenie odpowiedzi: nie odpowiadajcie, odpowiadajcie, głupcze, głupcze, według jego szaleństwa, według jego szaleństwa, aby nie było konsekwencji, a potem nie był mądry we własnych oczach, konsekwencja i takie tam.

Masz więc działanie, odpowiedź lub brak odpowiedzi i konsekwencje. A konsekwencja w pierwszym jest dla ciebie, żebyś sam nie był taki jak on. A konsekwencja w tym drugim jest taka, że byłby mądry we własnych oczach.

Zatem istnieje zasadniczo imperatyw. Imperatyw to coś w rodzaju polecenia. Odpowiadaj lub nie odpowiadaj, plus przedmiot, głupiec, a następnie sposób bycia „według jego szaleństwa”.

A potem następuje to, co negatywne, niedoskonałe, czego konsekwencją jest „abyście nie byli do niego podobni” lub „aby nie był mądry we własnych oczach”. Waltke również dostrzega tutaj pewien asonans, że z tym werselem, w tych wersetach, również dzieje się coś rozsądnego. To jest piękna, po prostu poetycka rzecz, która się tam dzieje, co czyni to naprawdę pięknym.

A teraz głupiec, to ciekawe, że głupiec, jak mówisz, z Księgi Przysłów mówi wszystko o głupcach. Zatem umieszczenie obok siebie dwóch głupich wersetów nie stanowi pary. To po prostu losowe. To się po prostu przypadkowo wydarzyło. Tak. Głupiec, ten głupiec w typie kasila, jest kilka różnych typów głupców.

Dr Wilson, Marv Wilson w swojej książce „Ojciec nasz Abraham” opisuje trzy lub cztery różne typy głupców. Oto słowo kasil, które jest prawdziwym głupcem zdecydowanie. W Księdze Przysłów zostało ono użyte 48 razy.

Przysłowia to 31 rozdziałów, 49 razy. A więc tak to jest z dwoma głupcami w każdym rozdziale. Niektórzy mają więcej.

Ale zauważcie, że w 26 rozdziale Księgi Przysłów na 49 razy, 11 razy pojawia się słowo kasil w naszych wersetach, 11 razy, czyli 22% słowa kasil, pojawia się w 26 rozdziale Księgi Przysłów, wersetach 1 do 12. Innymi słowy, w tym rozdziale to coś w rodzaju rozdziału o głupstwach. Jeśli chcesz dowiedzieć się więcej o głupcach, przeczytaj rozdział 26 Księgi Przysłów.

Według keiulto, według keiulto występuje tylko dwa razy w całej Księdze Przysłów. Więc mówisz, cóż, według keiulto może to być gdziekolwiek w Księdze Przysłów. Nie, według mnie keiulto pojawia się tylko dwa razy w Księdze Przysłów i to w rozdziale 26 wersecie 4 i rozdziale 26 wersecie 5. Nie możesz mi wmawiać, że to tylko szczęście, że zostali ustawieni tyłem do siebie.

Nie? Nie. Według keiulto tylko dwa razy w całej książce i są one ułożone jeden po drugim w ten sposób. Zatem te rzeczy są łączone w jedną całość.

Odpowiedź, słowo odpowiedź, anah, jest słowem o niskiej częstotliwości. W Księdze Przysłów zostało ono użyte tylko osiem razy. Tak więc osiem razy w 31 rozdziałach i

zwróć uwagę na rozdziały 26:4 i 5, te dwa wersety, czy odpowiedzieć głupcowi, czy nie odpowiedzieć głupcowi, są zestawione jeden po drugim.

Słowo „odpowieź” zostało użyte tylko osiem razy, a dwa z tych ośmiu razy zostały użyte w naszych dwóch wersetach zestawionych jeden po drugim. Pojęcie „leś” lub pióro zostało użyte 17 razy, często w pierwszym wersie i 10 razy w drugim wersie. Ale zauważcie, że w przypadku naszych dwóch doszliśmy do mniej niż 17 razy, a siedem z nich znajduje się w początkowej linii.

Więc nie są one takie same, ale jest 10 podobnych. Zatem pióro [leś] zostało użyte 10 razy, ale zauważ, że zostało użyte w naszym przypadku z wszystkich 10 razy. Zatem jest ono używane raz na trzy rozdziały w ten sposób, raz na trzy rozdziały, a mimo to nasze jest odwrócone, przysłowie do przysłowia w drugim wersie, obydwie, aby nie był taki jak on lub aby nie był mądry w swoim własnym oczu.

Teraz chcę oddzielić, a ty mówisz: OK, masz wersety czwarte i piąte z Księgi Przysłów. Próbuję pokazać literacką spójność, która łączy te rzeczy ze sobą. Jasne, że idą razem.

W pewnym sensie, no wiesz, pokonałem martwego konia, że tak powiem. To znaczy przesadziłem, ale żeby nie odpowiadać głupcowi według jego szaleństwa, odpowiadać głupcowi według jego szaleństwa. Oczywiście te wersety pasują do siebie i właśnie udowodniłem, że istnieje między nimi ogromna spójność literacka.

Ale teraz jest cztery i pięć, czy jest to oddzielone od wersetu trzeciego? Innymi słowy, czy jest to para, czy może triada? Czy to jest inny werset, którego nie możemy znać? Dobra. To interesujące. W wersecie trzecim 26:3 czytamy: „bicz na konia, uzda na osła i laska na grzbiet głupców”.

To zupełnie co innego niż odpowiadać lub nie odpowiadać głupcowi. Obydwie są o głupcach, ale cała część jest o głupcach. Wersety 12, 1 do 12 mówią o głupcach, ale jest to zupełnie co innego.

„Bicz dla konia, uzda dla osła”. Zwróć uwagę na rodzaj porównania, metaforę i kij w plecy głupców. I tak mówi: wiesz, bicz, koń, uzda, to jest do tego, to jest do tego, a to jest do tego.

A to zupełnie inna struktura. Choć określenie „głupcy” faktycznie łączy je wszystkie razem, tematem jest karcenie głupca, a rozdział 26.3 dotyczy karcenia głupca, a nie odpowiadania ani nierozumowania z głupcem, jak to ma miejsce w rozdziałach 26.4 i 5. Zauważ więc także, że w Przysłów 20, 26.3, werset poprzedzający nasze wersety to jest i laska na plecy głupców, liczba mnoga, jest to liczba mnoga w rozdziale 26.3 w naszym, nie odpowiadaj głupcom, liczba pojedyncza. Zatem jest tu rozróżnienie, ale mówimy o głupcach, liczba mnoga.

Nasze dwa wersety dotyczą zarówno liczby pojedynczej, jak i rzeczy. Jedno jest bardzo metaforyczne: bicz dla konia, uzda dla osła. I tak, możesz zająć się takimi rzeczami.

Zauważmy zatem, że 26,3 to trikolon, bicz dla konia, uzda dla osła i laska dla grzbietu głupców. To trzy linijki, trzy poetyckie linijki. Linie w poezji są naprawdę ważne.

Dobra. Nie chcę o tym mówić, ale czasami, gdy patrzysz na poezję, nawet jeśli widzisz ją w języku angielskim, jak opowiadasz o poezji w Starym Testamencie? Ponieważ jest budowany linia po linii. Natomiast gdy zagłębisz się w narrację historyczną, marginesy się zmniejszają i powstają całe akapity. Narracje historyczne to akapit, akapit, akapit. W poezji jest to wiersz, wiersz, wiersz. I tak marginesy w poezji są zawsze zygzakowatymi liniami. W języku angielskim tak to się kończy.

Próbuję tylko powiedzieć, że jest tam trikolon, trzy linie. A w naszych Przysłowiach odpowiadamy, zgodnie z naszą listą, aby być mądrym we własnych oczach. W obu przypadkach są dwie linie. Jest tam trikolon, trzy linie w formacie 26:3.

Zatem wersety czwarty i piąty, 26:4 i 5 nie pasują do wersetu 3. Istnieje separacja. To bardzo różne wersety, które mówią różne rzeczy.

A co z werselem, który następuje po 4 i 5, po którym następuje 6. Werset 6 brzmi następująco: „To jak obcięcie sobie nóg lub picie przemocy, jest wysyłaniem wiadomości przez ręce głupców. Zauważ, że jest to porównanie: „jak odcięcie sobie nóg lub picie przemocy jest wysyłaniem wiadomości ręką głupca”. Używa porównania. Cóż, nie ma porównania w „odpowiadaj głupcowi według jego szaleństwa, aby nie był mądry”. Nie ma tam żadnego porównania ani tym podobnych. Jest więc zupełnie inaczej. A tak przy okazji, 6 łączy więcej w dół z 7 i 8 niż z powrotem. Dobra.

Oto ostrzeżenie przed wykorzystywaniem głupca do wykonania zadania i nie próbowaniem z nim rozmawiać. Zatem werset szósty mówi, że nie powinieneś używać głupca do wykonania zadania, którego nie można było wykonać. Dobra.

Ale próba poprawienia go poprzez rozumowanie to raczej cztery na pięć i udzielenie odpowiedzi głupcowi lub nieodpowiedzenie głupcowi. Zatem głupiec w wersecie 26:6 jest umieszczony na końcu, a nie w pierwszym dwukropku, w przeciwieństwie do słów: „Nie odpowiadaj głupcowi według jego głupoty” i „odpowiadaj głupcowi”. Obaj są w pierwszej linii, a nie w drugiej. A w tym wersecie 26,6, następnym wersecie, głupiec pojawia się w drugiej linijce, a nie w pierwszej. Dlatego właśnie te różnice, moim zdaniem, są istotne.

Zatem zasadniczo rozdział 26:1-12, werset 2 jest jedynym wyjątkiem i jest skierowany do głupca. Zatem jest to 26:4, a 5 jest zdecydowanie jednostką wyróżniającą się samą

w sobie, a nie w wersecie szóstym i następującym po nim, ani w wersecie trzecim go poprzedzającym. To para.

Innymi słowy, jest to para, jest ze sobą wyjątkowo połączona i stanowi parę. Jakie jest teraz znaczenie zestawienia tych dwóch razem i silnego powiązania Księgi Przysłów jeden po drugim. Czasami może warto zaryzykować, osobiste ryzyko, aby powstrzymać głupca przed upadek w dół, będąc mądrym we własnych oczach.

Co jest gorszego od bycia głupcem? Gorsze od bycia głupcem jest bycie mądrym we własnych oczach. Arogancja, duma, od której nie ma ucieczki.

Istnieje możliwość odkupienia i rozumiem to, ale to gorsze niż bycie głupcem, bycie mądrym we własnych oczach. A jeśli potrafisz powstrzymać głupca przed staniem się mądrym w jego własnych oczach, to może warto podjąć pewne osobiste ryzyko, ale musisz, wiesz, na to uważać, bo możesz zostać uszkodzony. Rozumowanie wyższego rzędu osiąga się poprzez oczywistą sprzeczność pomiędzy obydwoma Przysłowami.

Kiedy i dlaczego należy odpowiadać głupcowi? Kiedy i dlaczego? Jest jedno przysłowie, które mówi: nie odpowiadaj głupcowi. Drugi mówi: odpowiadaj głupcowi. Kiedy i dlaczego powinno to nastąpić? I znowu powiedzieliśmy, że ten konflikt spowodował, że Księga Przysłów została zakwestionowana, czy w ogóle powinna znajdować się w kanonie.

A teraz to, co jest dla mnie interesujące i może to kwestia poboczna. Przepraszam, że takie małe i w ogóle, ale pozwólcie, że zrobię to szybko. Wersja grecka, Septuaginta lub Septuaginta, została sporządzona około 250 r. p.n.e. do 100 r. p.n.e. Zasadniczo Żydzi zaczęli mówić po grecku, a Aleksander przejął władzę w 333 rpn.e.

Aleksander Wielki lub winogrono przechodzi, zamienia wszystko w greckie, hellenistyczne i tym podobne. Tak więc Żydzi zaczęli mówić po grecku. I tak Nowy Testament zostanie napisany po grecku, a nie po hebrajsku, głównie z powodu tego, co zrobił Aleksander i tak dalej, i tak dalej.

Dobra. A oni, Żydzi, nie mieli Biblii, mieli Biblię po hebrajsku i aramejsku, ale nie mieli Biblii po grecku. Tak więc stało się tak, że kilku aleksandryjskich Żydów zebrano się i powiedziało: Hej, musimy przetłumaczyć nasz hebrajski tekst masorecki Starego Testamentu.

Dobra. Jest mnóstwo konfliktów, ale to był nasz tekst hebrajski, zamieniony na tekst Septuaginty, na grecki. Przetłumaczyliśmy więc hebrajski, przetłumaczyliśmy na grecki i wtedy nazwano go Septuagintą.

Septuaginta była Biblią zasadniczo z czasów Jezusa, Pawła i tym podobnych. I rzeczy z Biblii greckiej i tym podobne. Zatem co się stało, kiedy uczeni w Piśmie w Aleksandrii

przetłumaczyli Księgę Przysłów, zaczynamy widzieć, że ilekroć natknęli się na te Przysłowia, które były ze sobą sprzeczne, w pewnym sensie złagodzili cios w swoim tłumaczeniu.

Więc ci goście, około 250 do 100 p.n.e., tłumaczą Biblię z hebrajskiego i aramejskiego na grecki. A kiedy to robią, łagodzą sprzeczności. Możesz po prostu zobaczyć Arystotelesa, klasyczne greckie sprzeczności, szaleństwo Biblii i tym podobne.

Zmiękczyli je więc na język grecki. A więc różne postawy. A ja chcę po prostu wziąć trochę łapówek i pokazać wam w Septuagincie, jak złagodzili łapówki i tę sprawę.

Zatem Księga Przysłów 17:23 mówi, że niegodziwcy przyjmują w tajemnicy łapówkę, aby wypaczyć drogi sprawiedliwości. Łapówki nie są dobre. Sędziowie nie powinni przyjmować łapówek.

Wciąż pamiętam, kiedy przez około 10 lat uczyłem w więzieniu Michigan City w stanie Indiana, w tamtejszym więzieniu o zaostrowym rygorze. I pewnego dnia powiedziałem chłopakom, którzy byli w więzieniu, że to maksymalny poziom bezpieczeństwa. Tak wielu z tych facetów jest tam do końca życia.

A ja na to: „No cóż, to miłe w Ameryce, że nasi sędziowie nie przyjmują łapówek”. A chłopaki w klasie dosłownie się ze mnie śmiali. Powiedzieli: Starszy Brandt, nie masz pojęcia.

A ci goście byli bardziej doświadczeni w świecie. I myślę, że pod wieloma względami mieli rację. Ale tak czy inaczej, łapówki nie są dobre.

Sprawiedliwość i łapówki należy oddzielić. Jeśli wrócisz do Księgi Powtórzonego Prawa, wyraźnie jest tam napisane, że jedyną rzeczą, której sędziowie nie powinni robić, jest przekupstwo. Dlatego niegodziwcy potajemnie przyjmują łapówkę, aby wypaczyć drogę sprawiedliwości.

W tekście hebrajskim Księga Przysłów 21,14 mówi, że ukryty prezent odwraca gniew, a ukryta łapówka – silny gniew. Innymi słowy, jeśli chcesz uniknąć złości i siły, ktoś naprawdę się na ciebie wścieka, prezent lub łapówka mogą to w pewnym sensie złagodzić. Ale w takim razie masz problem: co zrobić z łapówkami? Zatem to, co się dzieje, jak w greckiej Septuagincie oznacza tajemny dar, oznaczający hojność.

Zamiast więc używać tego terminu do określenia łapówki, używa się go do określenia prezentu w kategoriach hojności. Ukryta hojność odwraca gniew, a kto uchyla się od dawania, wywołuje silny gniew. Rzecz w tym, że nie chcę przez to wszystko przechodzić.

Myślę, że to będzie za długie. Zaszliśmy już zbyt długo. Kiedy doszli do tej sprawy, czy łapówki są dobre czy złe? Cóż, w niektórych kontekstach wypaczają sprawiedliwość i to jest złe.

Ale inne fragmenty mówią, że łapówka lub prezent faktycznie może załagodzić sytuację. Należy w pewnym sensie natłuścić dłoń. Musisz udać się na miejsce w Jericho, a facet widzi wszystkie twoje kamery i naprawdę cię tam nie wpuści.

Twój znajomy daje mu 10 dolców i nagle jesteś na stronie i takie tam. Cóż, to zadziało całkiem nieźle. Nie wypaczył sprawiedliwości.

Cóż, nie wiem, co to spowodowało, ale w każdym razie dostaliśmy się tam głównie dlatego, że posmarowaliśmy dłoń gościa. Musisz więc wiedzieć, jaka jest umowa. I tak, Septuaginta, to ciekawe, Septuaginta realizowała te konflikty w formie łapówek, które łagodzą cios i tak dalej.

Zobaczmy, że zrobili to samo z rozdziałami 26:4 i 5 Księgi Przysłów. Hatton podsumowuje po zbadaniu rozbieżności między hebrajską i grecką Septuagintą: „Moje twierdzenie, że grecka wersja Księgi Przysłów jest wrażliwa na sprzeczny charakter tekstu hebrajskiego i wielokrotne jego tłumaczenie w sposób łagodzący sprzeczności może być cennym narzędziem hermeneutycznym umożliwiającym identyfikację podobnych złożoności w innych pismach świętych. Innymi słowy, kiedy to zrobili, dostrzegli te konflikty i załagodźli je, wpatrując się w złożone dialogi w książce, odmawiając wyciągania pochopnych wniosków, czytając z wyczuciem i łącząc sprzeczności”.

Zatem, jak mówi Hatton, nie próbuj ich wygładzać. Nie próbuj harmonizować. Zmuszając je, wygładzając i harmonizując, tracisz sens interpretowania każdego z nich według własnego uznania i pozwalania im poczuć napięcie potrzebne do prawdziwego zrozumienia niuansów tego, co się dzieje. Łącząc sprzeczności, zamiast starać się je zharmonizować, czytelnik może stać się jednym z tych, którzy potrafią mądrze i odpowiedzialnie reagować w złożonym świecie. Dobrze powiedziane.

Oto kilka rozwiązań. Jest facet o imieniu Van Herden, który napisał artykuł na temat strategii stosowanych przez interpretatorów paradoksu z Przysłów 26:4r i 5. Dotarłem do tego i on posługuje się niektórymi z tych przysłowiowych ludzi, ludźmi nie, to jest poza Biblią .

Studiują Przysłowia, Przysłowia międzynarodowe. Meider był jednym, Norris drugim. I mówi, że istnieją zasadniczo trzy sposoby, gdy przysłowia są ze sobą sprzeczne.

Spójrz, zanim skoczysz, kto się waha, jest zgubiony. Nieobecność sprawia, że serce słabnie lub znika z pola widzenia, z umysłu. Przysłowia te kolidują ze sobą, mówi, że ludzie rozwiązują to w sposób numer jeden: oddzielne układy odniesienia.

Rozdzielają układy odniesienia, różne sytuacje. Więc mówisz, cóż, czekaj, jeden dotyczy jednej sytuacji, drugi innej sytuacji. A następnie opisujesz, która sytuacja sprawdza się w przypadku jakiego przysłowia. A więc oddzielanie układów odniesienia.

Uśrednianie: Czasami te starcia wymagały pewnego rodzaju uśrednienia tych dwóch, uśrednienia dwóch Przysłów. Na przykład ona nie śpi, a nie. Ona nie śpi i nie. To jak sprzeczność. Ona nie śpi i nie.

Więc uśredniasz te dwie rzeczy razem i wychodzi na to, że ona nie śpi, ale nie. Innymi słowy, ona po prostu wstaje. A więc jest w trakcie przebudzenia, jest pomiędzy.

Zatem bierzesz dwa przysłowia, które są ze sobą sprzeczne i wybierasz środek w środku. A ty mówisz, że to jedno i drugie, oba połączyły się, jakby ona dopiero się budziła. Dobra.

Uśrednianie przeciwieństw, uśrednianie przeciwieństw i łączenie ich.

Inny sposób rozwiązywania tego problemu. Zatem jednym ze sposobów jest oddzielenie układów odniesienia lub sytuacji. Jeden to uśrednianie dwóch razem i w pewnym sensie łączenie ich w ten sposób.

Modyfikowanie: Drugi modyfikuje jeden termin. Zatem bierzesz ten termin i definiujesz go na nowo. Na przykład „przyjaciół wszystkich nie jest przyjacielem nikogo”. „Przyjaciół wszystkich nie jest przyjacielem nikogo”. I co to znaczy? Przyjaciół, przyjaciół jest używany na dwa różne sposoby.

I tak dzieje się, choć wygląda na sprzeczność, w rzeczywistości nią nie jest. Przyjaciół każdego nie jest przyjacielem nikogo. Przyjaciół jest tam wykorzystywany w inny sposób. Na pierwszy rzut oka przyjaciół każdego jest w pewnym sensie powierzchownym przyjacielem. Chodzi i wie, jak się kłócić, kłócić i chodzić w kółko.

Jest przyjacielem wszystkich i takie tam. Ale jest bardzo inaczej. Przyjaciół to coś w rodzaju najlepszego przyjaciela na zawsze, gdy osoba jest naprawdę blisko. Jesteście naprawdę bliskimi przyjaciółmi. I przyjaciela, który ma przyjaciół ze wszystkimi. Przyjaciół każdego nie jest przyjacielem nikogo. Nie było blisko. To nie jest blisko – prawdziwy przyjaciel.

Mamy więc przyjaciela wykorzystywanego na dwa różne sposoby. A zatem modyfikacja sposobu użycia terminów i innych rzeczy. I ostatnią rzeczą, na którą zwraca uwagę, jest to błędne koło.

Błędne koło. Dochodzi do konfliktu między dwoma przysłowiami, co tworzy błędne koło. Na przykład „nic nie jest pewne, tylko niepewność”. „Nic nie jest pewne, jest tylko niepewność”. A więc widzisz, że to prawie sobie zaprzecza. „Nic nie jest pewne, jest tylko niepewność”.

A to powoduje, że tworzy się błędne koło. Co ty, wiesz, co, nic nie jest pewne, tylko niepewność, ale wtedy niepewność jest pewna. Zatem, i to tworzy tego rodzaju cykl, no wiecie, czy Bóg może stworzyć kamień za duży, aby nie mógł go podnieść? Wiesz, jeśli drzewo upada w lesie, nikt tego nie słyszy.

Czy wydaje dźwięk? Dobra. Tego rodzaju rzeczy tworzą błędne koło. Mówi, że używa się tego do funkcji empatycznej.

Dobra. Nic nie jest pewne, ale niepewność to sposób na to, by w wyniku zderzenia uwypuklić i uwypuklić coś, wpada się w błędne koło. To są cztery sposoby.

A teraz weźmy na przykład te sześć lat odniesień i chcę teraz skorzystać z książki Michaela Foxa, który prawdopodobnie napisał jeden z najlepszych komentarzy do przysłów, jakie kiedykolwiek napisano, dwa tomy Michaela Foxa. Doskonały. Uniwersytet Wisconsin.

Jest znakomitym, znakomitym uczonym. Wrócił i powiedział: Oto jak rabini rozwiązywali ten problem. Mówią: nie odpowiadaj głupiemu według jego głupoty, abyś nie był do niego podobny. Odpowiadaj głupiemu według jego głupoty, aby nie był mądry we własnych oczach. Mówią, żeby nie odpowiadać w sprawach Tory, lecz tylko w sprawach zwyczajnych. Więc tak to odbierają, dwie odrębne sytuacje.

Mówią, że jeśli chodzi o Torę, to nie kłóćcie się w ten sposób o Torę. Ale jeśli chodzi o zwykłe sprawy, możesz się tak kłócić.

To wiadomość od niektórych rabinów. A teraz inaczej to przyjęli, Sadio, nie odpowiadając w sprawach przyziemnych, ale tylko w sprawach religijnych. Więc ten facet bierze to i odwraca. Mówi: nie odpowiadaj w sprawach przyziemnych, lecz tylko w sprawach religijnych. Szabat 30, sekcja B mówi: „Odpowiadaj głupcowi w Torze, ale w przyziemnej odpowiedzi, nie odpowiadaj”. Ten facet mówi: odpowiadaj w sprawach przyziemnych, ale w sprawach religijnych, wtedy odpowiadaj. Nie odpowiadaj w przyziemnych sprawach. Odwraca więc tam kolejność.

A ty mówisz: tak, tak, tak, oy vey. Nie odpowiadaj, gdy publiczność zna zarówno ciebie, jak i głupca. Pochodzi to z Midraszu i Przysłów. Nie odpowiadaj, gdy publiczność zna zarówno ciebie, jak i głupca. Odpowiadaj, gdy żadne z Was nie jest znane. Dobra. Innymi słowy, nie unikniesz szkód, ponieważ cię nie znają.

A więc możesz odpowiadać i tak dalej, Midrasz, Przysłówia. Nie odpowiadaj, jeśli odpowiadając, zostałeś wrzucony do tego samego samolotu co głupiec. Odpowiadaj, gdy głupiec twierdzi, że ma taki sam status jak mądry człowiek.

Fox wypowiada wszystkie te sugestie, próbując oddzielić różne sfery od Tory i przyziemności, przyziemności i Tory. Powiedział, że wszystkie są arbitralne i nie wynikają z tekstu. Wszystkie są arbitralne i nie pochodzą z tekstu.

I myślę, że prawdopodobnie coś w tym jest. Rozdzielenie sfer odniesienia. Pozwólcie, że przeczytam Seidela, który jest kolejnym z tych paremiologów studiujących Księgę Przysłów, a w studiach paremiologicznych istnieje cała dyscyplina.

Twierdzi, że znaczenie przysłowia zależy od kontekstu społecznego jego użycia. Użycie przysłowia. Czynniki określające relację między Przysłowiem a jego użytkownikiem i adresatem plus zrozumienie sytuacji doczesnej, związek między częściami Przysłowia a rozumienie sytuacji społecznej, związek między częściami sytuacji społecznej Przysłowia plus ocenę analogii między sytuacją przysłowiową a sytuacją społeczną, nie mówiąc już o strategii retorycznej zastosowanej przez użytkownika.

Następnie Fox spogląda na Przysłów 26:5, 4 i 5, stwierdzając, że 26:5 jest ostatnim słowem. Tak więc, przywileje Foxa, mówi, nie odpowiadaj głupcowi według jego szaleństwa, abyś nie był taki jak on. Odpowiadaj głupiemu według jego głupoty, aby nie był mądry we własnych oczach. Fox mówi, że ostatnie słowo jest podane w wersecie piątym. Dlatego też przyznaje przywilej wersetowi piątemu. Mówi: tak, werset czwarty, tak, ale werset piąty jest uprzywilejowany i jest radą większości. A werset poprzedzający jest mniejszością.

Co ciekawe, Van Leeuwen odwraca tę tezę i mówi, że werset czwarty stanowi większość. Nie odpowiadaj według jego głupoty. To ta większość. To właśnie powinien robić przez większość czasu. Jeśli jednak w rzadkich przypadkach zobaczysz, że na własne oczy zmądrzał, sporządź raport mniejszości.

Zatem Fox i Van Leeuwen przyjmują inne rozwiązanie. Fox kładzie nacisk na piąty werset, a Van Leeuwen na czwarty i uprzywilejowuje je. Waltke odrzuca podejście uprzywilejowujące, twierdząc, że oba są zawsze prawdziwe.

To prawda, że jest czas milczenia i czas mówienia. Kaznodziei 4 i 5, przepraszam. Ale zawsze trzeba, nie tylko w pewnych sytuacjach, odpowiedzieć głupcowi, aby go zdestabilizować, ale zawsze, nie czasami, nie upodabniając się do niego.

Zatem Waltke stara się mieć jedno i drugie, potwierdzić prawdziwość obu i powiedzieć, że jest czas, aby odpowiedzieć głupcowi i czas, aby tego nie robić, i zachować w tym zdrowy rozsądek.

Nie wygląda to na werset czwarty, skupiamy się na tym, jak bym na to patrzył według zaimków. I wracam do gramatyki. Pierwsza mówi: nie odpowiadaj głupiemu według jego głupoty, abyś nie był do niego podobny. Zatem pierwszy z nich wydaje się skupiać na szkodach, jakie ci wyrządza. Więc chcę powiedzieć, że wyrządzasz sobie krzywdę, jeśli to jest przedmiotem troski w tej sytuacji i widzisz, że zostaniesz uszkodzony, to musisz wziąć to pod uwagę.

Drugi werset mówi: „Odpowiadajcie głupiemu według jego szaleństwa, aby nie był mądry we własnych oczach”. Zatem to drugie jest skierowane bardziej do głupca. A jeśli bardziej martwisz się o głupca, który we własnych oczach staje się mądry, to musisz postawić go na swoim miejscu. Musisz mu odpowiedzieć. Dobra. Pierwsza jest taka, że jeśli patrzysz na wyrządzone ci szkody, to nie odpowiadaj. Jeśli w odpowiedzi widzisz, że próbujesz mu pomóc, odpowiedz głupcowi według jego głupoty. Opiera się to na słowach „ty”, „on” i zaimkach w drugiej linijce. Sama mi się to podoba.

Ja bym tak poszedł. Cóż, ten Menzi rządzi, ale jeśli głupiec nadal będzie cię dręczyć w wersecie piątym, wówczas konieczna będzie reakcja. Więc on mówi: tak, nie odpowiadaj głupcowi według jego głupoty. Jeśli jednak będzie cię dręczył i będzie cię dręczył, i będzie cię dręczył, to odpowiedz mu, aby nie był mądry we własnych oczach. Innym sposobem jest uśrednianie przeciwieństw. Zatem pierwsza z nich mówi, że w pewnych sytuacjach odpowiadasz w pełni, w pewnych sytuacjach nie odpowiadasz w pełni, w pewnych sytuacjach nie odpowiadasz w pełni.

Zgadzam się z tym. Zależy to od tego, gdzie się skupiasz i czy skupiasz się na nim, czy na sobie i obrazie. Ale to, to, więc tamto oddziela dwie sytuacje, uśredniając przeciwieństwa.

Teraz Van Heuren zastanawia się, dlaczego Brian McCain twierdzi, że każde Przysłowie zawiera tylko częściową prawdę. Zatem odpowiadaj głupiemu według jego głupoty. Nie odpowiadaj.

Każdy z nich jest częściowy i należy go rozpatrywać łącznie, aby uzyskać pełniejszy obraz. Potrzebujesz więc obu Przysłów, aby wypełnić cały obraz. Przypomina to trochę uśrednianie obu wyników, posiadanie ciasta i jedzenie.

Przypomina mi to przysłowie, mieć ciastko i zjeść ciastko, o zestawieniu ich w jedną całość i dającym pełniejszy obraz. I jest w tym ziarno prawdy, które uzupełnia obraz i tak dalej. Modyfikacja słów też jest interesująca.

A Septuaginta jest bardzo interesująca. Można to przetłumaczyć w ten sposób: „a ty sam będziesz taki jak on”. Odpowiadaj głupcowi, nie odpowiadaj głupcowi według jego szaleństwa, abyś nie był do niego podobny. A potem drugi, „aby nie był mądry we własnych oczach”. Jest różnica pomiędzy tym k, które jest hebrajskim słowem

oznaczającym la. Jest używany oba razy. Tłumaczy się to jako „jak” lub „jak”, ale po grecku, kiedy to przynoszą, pewnego razu jest tłumaczone prozą, co znaczy „do”, a „kata” znaczy „według”. Zatem pierwsze z nich jest zgodne z jego szaleństwem: „Nie odpowiadaj głupcowi według jego szaleństwa”. A drugi werset brzmi: „Odpowiedz głupcowi tak, jak na to zasługuje”. I tak Septuaginta, używając prozy i kata, tych przyimków, nie odpowiada głupcowi według jego szaleństwa, prozą. Ale następny werset mówi, że odpowiadaj głupcowi, kata, „tak, jak na to zasługuje jego głupota”.

Zasadniczo więc rozstrzygają kwestię, czy zasługuje na odpowiedź, czy nie. Nawiasem mówiąc, Septuaginta, Biblia NASB, tłumaczy pierwszy werset „według jego szaleństwa”. Drugi werset tłumaczy to jako „tak, jak na to zasługuje jego szaleństwo”. Zatem NASB podejmuje to rozróżnienie, mimo że w języku hebrajskim słowo to ke , ke w obu sytuacjach i tłumaczy je na dwa różne sposoby. To samo słowo jest tłumaczone na dwa różne sposoby. Bullman bierze słowo ana, odpowiedź i tłumaczy je na dwa różne sposoby.

Anę można również przetłumaczyć jako pokora lub nagana. Zatem pierwszy werset brzmiałby: Nie odpowiadaj głupcowi według jego głupoty. Drugi werset można przetłumaczyć jako: karć głupca, aby nie stał się mądry we własnych oczach.

Zatem słowo anah , odpowiedź jest tłumaczone jako odpowiedź w pierwszym zdaniu, nie odpowiadaj mu, ale zgrom go w drugim wersie. A słowo anah jest tłumaczone inaczej niż w tych dwóch różnych sytuacjach. Nie jestem pewien, czy podoba mi się którykolwiek z nich.

A tak przy okazji, dzisiejsza angielska wersja mówi, jeśli odpowiesz na głupie pytanie, a druga to udzielenie głupiej odpowiedzi na głupie pytanie. I tak próbowali, nawet dzisiejsza angielska wersja próbuje zmienić znaczenie słów, które są tymi samymi słowami. Podoba mi się więc podejście Miedera i Paremiologów , że takie przysłowiowe pojedynki są wpisane w ten gatunek.

Były te sprzeczne przysłowia, to tylko część przysłów, które się zdarzają. I widzieliśmy to po sumeryjsku, po jorubie, w Nigerii, po angielsku, wszędzie. Dlatego też gatunek ten występuje niemal powszechnie w przysłowiowych zbiorach i cytatach.

Pobudza myślenie wyższego rzędu. Kiedy już dojdzie do kolizji, musisz zapytać, jak te przysłowia pasują do siebie? Tworzy myślenie wyższego rzędu, interpretacyjne spostrzeżenia i przysłowiową zabawę. I przepraszam, zawsze traktujemy Biblię tak sterylnie i poważnie, że nie zdajesz sobie sprawy, że czasami przysłowia to po prostu zabawa, zabawa, wyobraźnia i refleksja.

A tego typu rzeczy związane z wyobraźnią i refleksją są ogólnie ważne w przysłowiach. Przysłowia odnoszące się do prawdy. To nie jest prawda.

Przysłowia nie przedstawiają uniwersalnej prawdy zdań. Zasadniczo składają małe stwierdzenia na temat konkretnych sytuacji i innych rzeczy i można je zastosować w wielu sytuacjach, a nie te uniwersalne prawdy i takie tam. Teraz zderzenie, zderzenie dwóch przysłów ustępuje miejsca wglądowi.

W jakim celu zadajesz się z pytaniem tego głupca? Jaki jest Twój cel? Jest czas, aby odpowiedzieć i czas, aby nie odpowiadać. Zależy od sytuacji. Nie jest to prawda uniwersalna ani absolutna.

Przysłowia nie są obietnicą, ale czym jest przysłowie i jaki jest jego autorytet? Jaki jest jego autorytet? To nie jest autorytet uniwersalny. Władza przychodzi z pomocą w szczególnej sytuacji. Zaimek ty, staniesz się taki jak on lub on będzie mądry w swoich własnych oczach wydaje się wyzwalać w pierwszym przypadku obawę o wyrządzenie sobie krzywdy.

A drugi zaszkodził jemu lub głupcowi. Różnicowanie mądrości jest hermeneutyką. I zasadniczo w rozdziale 26, wersetach od 1 do 12, zadaje się pytanie: co przystoi głupcowi? Co przystoi głupcowi? I nie ma formuły symbolicznej.

Nie ma logarytmu, do którego można to po prostu podłączyć. Życie jest złożone i jest jedynym przysłowiem, jedyne przysłowie daje ci tylko jeden aspekt. Tak.

Nawet, nawet głupiec cytuje przysłowia. Dobra. Nie można więc powiedzieć, że takie rzeczy są zawsze. Głupiec może zacytować przysłowie i zrobić przy tym naprawdę głupie rzeczy.

Musisz więc zachować ostrożność, nawet jeśli cytuje coś, co jest przysłowiem. I tak para pokazuje złożoność, a zderzenie pary pokazuje złożoność życia. I musisz z tym pracować.

Dlaczego ta para? Wyobraźnia, pedagogiczna, hermeneutyczna i interpretacyjna, trzeba zinterpretować te przysłowia. Wnikliwe, aby uzyskać wgląd. Figlarny.

Na poziomie profesjonalisty może wystąpić pewien konflikt. Mędrzec, który wypowiada te przysłowia, ma uśmiech na twarzy, ponieważ zdaje sobie sprawę, że podał ci dwa przysłowia, które kolidują ze sobą, uśmiecha się i patrzy na ciebie. Co z tym zrobisz? Wiesz, jesteś studentem. Co z tym zrobisz? Czy idziesz w jedną stronę, a nie w drugą? Czy próbujesz połączyć je oba? Jak rozwiązać zagadkę? A mędrzec patrzy i tylko się uśmiecha, bo zobaczy ucznia zmagającego się z tym, zmagającego się z nim.

Wiedza, kiedy, jak i co wypada zwrócić się do głupca. Znaczenie par i zapewnienie przysłowiowej oprawy dialogicznej przez redaktora. Redaktor tak to ustawia, aby mędrzec i uczeń toczyli dialog.

Teraz suma jest większa niż poszczególne części. Próbuje tylko powiedzieć, że te dwa przysłowia są połączone, a ich suma jest większa niż poszczególne części. Każde przysłowie ma swoją mądrość.

Tak. Jednak rozumiana łącznie mądrość wymaga myślenia o sytuacjach wyższego rzędu, a uczeń odwołuje się do złożoności życia. Celowe zestawienie przez redaktorów nie jest przypadkowe.

To nie przypadek, że te dwa przysłowia zostały zestawione razem. Są to pary połączone w parę, które należy interpretować jako parę i tak dalej. Nie są, są to indywidualne przysłowia.

Można je rozpatrywać pojedynczo, ale połączenie ich w parę tworzy nowy poziom znaczenia. Dobra. Nowy poziom znaczenia, hmm, redaktorski, redakcyjny poziom znaczenia kanonicznego tekstu biblijnego.

Metodologicznie, czytając przysłowia, patrz na poprzednie i patrz na następne. Ilekroć czytasz przysłowie zdaniowe, spójrz na poprzednie i następne, aby zobaczyć, czy są tam jakieś powiązania, które zmieniają sposób, w jaki interpretujesz przysłowie, z którym pracujesz. Tak więc, pary, triady, struny lub klastry, musisz szukać par, pojedynczych przysłów, tak, ale par, innych par, triad, strun, skupisk i tego typu rzeczy.

I spójrz na powtarzające się odmiany, hm, intertekstualnie i tak dalej. Van Lewins, kończąc ten temat, Van Lewins wspaniale podsumowuje, cytuję: mądrość nie zawsze oznacza robienie tego samego, nawet powierzchownie, w pozornie podobnych okolicznościach. Jednak zestawienie tych napomnień skłania do refleksji nad granicami ludzkiej mądrości, granicami ludzkiej mądrości.

Nie podano bowiem żadnej wskazówki, która pomogłaby czytelnikowi rozpoznać, którego głupca należy zignorować, a z którym należy porozmawiać. Z dwóch możliwych sposobów działania nie zawsze wiemy, który z nich jest właściwy. Jaki jest cel rozdziału 26, od 1 do 12? Co przystoi głupcowi? Jak sobie z tym radzisz? Następnie Hoagland konkluduje, że nawiązanie dialogu z głupcem jest zarówno obowiązkiem, aby nie był mądry we własnych oczach, jak i zagrożeniem dla mądrych.

To obowiązek, aby nie był mądry we własnych oczach, i zagrożenie, abyś sam nie był taki jak on w oczach mądrych. Zatem ten dialog z głupcem ma konsekwencje. Musisz się temu uważnie przyjrzeć.

Zatem Przysłów 26, wersety czwarty i piąty, dla pary przysłów celowo połączonej, zebranej razem, aby popchnąć mądrych w stronę myślenia i wyobraźni wyższego rzędu, wykorzystując przysłowiową parę z jej powtórzeniami oraz z pewną dozą

żartobliwości i parodii, aby osiągnąć zamierzenie redaktora aby głębiej przemyśleć, co jest stosowne w postępowaniu z głupcem. Bardzo dziękuję. Zdaję sobie sprawę, że minęło dużo czasu, ale mam nadzieję, że było cudownie, gdy widzicie, jak te przysłowia się zderzają i jak redaktor biblijny w pewnym sensie popycha ludzi do głębszego zastanowienia się nad tym, jaka jest reakcja wobec kogoś, kto jest głupcem, i kiedy jest czas na odpowiedź, kiedy nie należy tego robić i jak uzyskać wgląd.

Chcę tylko przejrzeć pewne zasoby i na tym zakończymy. Każdy, kto studiuje Księgę Przysłów, powiem tylko, że istnieją trzy główne komentarze do Przysłów, które są wspaniałe. Dwa tomy One's Bruce'a Waltke, autorstwa Erdmana (NICOT), piękny zestaw, wspaniałe nauczanie Przysłów, Bruce Waltke, niesamowity.

Michael Fox jest także jednym z czołowych przysłowiowych przysłowiowych badaczy biblijnych na świecie i ma dwa tomy w serii Anchor Bible. Więc ci dwaj, Waltke i Fox, Michael Fox, Bruce Waltke, są niesamowici. Nawiasem mówiąc, Bruce Waltke napisał serię o Psalmach.

Jeśli jesteś zainteresowany, Biblicalelearning.org oferuje serię 28 wykładów na temat Księgi Psalmów Waltkego. Swoją drogą to znawca poezji hebrajskiej, doktor Harvardu. Tak czy inaczej, Michael Fox i Bruce Waltke to dwie przełomowe, niesamowite prace na ten temat. Steinman ma również wspaniały komentarz na ten temat.

Myślę, że mam to tutaj. Właściwie, pozwól mi tylko zobaczyć. Właściwie, to jest książka Waltkego, tutaj jest zdjęcie książki Waltkego, a potem także książki Foka. To są dwa tomy. Właśnie dostałem jeden tom. Książka Steinmana o Przysłowiach jest również znakomitym dziełem.

A potem, za mniej, zapominam o jednej, z którą w pewnym sensie dorastałem i tak dalej, to książka Dereka Kidnera o Przysłowiach, naprawdę mała książeczka wydana przez InterVarsity Press, ale po prostu wspaniałe małe omówienie Przysłów i tak dalej. Zatem sprzeczność Hattona z Księgą Przysłów okazała się bardzo pomocna. książki Miedera, Wolfgang Mieder, każdemu, kto studiuje Księgę Przysłów, chciałbym, aby ludzie biblijni mogli mocniej włączyć się w ruch Proverbium i paremiologów, którzy studiują Księgę Przysłów na arenie międzynarodowej.

Ma książkę zatytułowaną Mądrość wielu, eseje o przysłowiu. Warto przeczytać. Ma inną książkę zatytułowaną Twisted Wisdom, Modern Anti-Proverbs i właśnie tam otrzymuje 300 Przysłów i pokazuje, jak kolidują one ze sobą i jak są pokręcone na różne sposoby. To jest wspaniałe.

Knuth Heim opublikował także artykuł na temat 26. rozdziału Księgi Przysłów, wersety od 1 do 12, będący przyspieszonym kursem hermeneutyki Księgi Przysłów.

Knuth Heim to także wspaniały facet. Właściwie zrobił o tym serię. Jeśli spojrzysz na mnie na Biblicalelearning.org, ma książkę *Poetic Imagination in Proverbs, Variation, Repetitions, and the Nature of Poetry*. To wspaniała książka. Prowadzi wspaniałą serię wykładów i jest naprawdę świetnie.

Van Herden zamieścił artykuł, który napisał w 2008 r., „Strategies Applied by Interpreters of the Paradox in Proverbs 26, 4, and 5” w czasopiśmie *Journal of Semitics*, tom 17.2, w 2008 r. A potem także Hoagland, ta książka jest trochę teraz trochę starszy. Nazywa się „Uczenie się od mędrców, wybrane studia z Księgi Przysłów” autorstwa dobrego człowieka imieniem Roy Zuck. Roy Zuck był w seminarium w Dallas. Wspaniała książka. Wybiera najważniejsze artykuły powstałe do czasu napisania tej książki oraz najważniejsze artykuły na temat mądrości, w szczególności Przysłowia. A książka Roya Zucka na ten temat to bardzo dobry, dobry zbiór i tym podobne.

Dziękuję bardzo. I mam nadzieję, że dzisiaj zastanowisz się głębiej i odpowiesz głupcowi według jego szaleństwa.

„Nie odpowiadaj głupiemu według jego głupoty, abyś nie był do niego podobny. Odpowiadaj głupiemu według jego głupoty, aby nie był mądry we własnych oczach.” Nie bądźmy mądrzy we własnych oczach, ale z pokorą i bojaźnią Bożą zabiegajmy o mądrość.

I tak oto powstała nasza pierwsza para. Teraz w naszym następnym wykładzie omówimy cztery inne pary i spróbuję pokazać, jak te pary są połączone. Jest to o wiele bardziej zaawansowane językowo i nie tylko, ale omówimy pozostałe cztery pary i to zakończy te dwa, a właściwie dwa wykłady lub parę wykładów na temat przysłowiowej pary.

sprzeczności w Księdze Przysłów 26, 4 i 5 . Sesja pierwsza: odpowiadać czy nie odpowiadać głupcowi, oto jest pytanie. Sesja pierwsza, odpowiadać czy nie odpowiadać głupcowi. Oto jest pytanie.